

Bụi Đỏ Sĩ Mè

Bụi Đỏ Si Mê

NHƯ THƯƠNG



2014

Bìa: Giang Nam

Trình bày và Layout: Phượng Các

Hình bìa: Giang Nam

Tranh phụ bản: Quách Lục, Phùng Đạt, Đỗ Dư,
Giang Nam, Lê Duy

Viết Lời Tựa: Lê Hữu

Địa chỉ liên lạc tác giả:

Như Thương

6242 NW 38th Dr.

Coral Springs, FL 33067

USA

Email: huong10356@yahoo.com

Địa chỉ nhà in:

NUMBER-ONE GRAPHIC & PRINTING

10254 Westminster Ave.

Garden Grove, CA 92843, USA

Phone: 714-608-6596 / 714-530-3760

Fax: 714-530-0272

Email: number1printing@sbcglobal.net

LỜI NGỎ

Giữa cái Quên và cái Nhớ núi rừng cao nguyên, Như Thương đã để lại dòng thơ muện màng bên con thác, nơi dòng suối, trên đồi trọc, giữa con phố quen thuộc của nắng mưa, với tất cả trái tim mình và gọi... ơi mặt trời trên đỉnh núi ... ơi gió lộng âu yếm hoa quỳ vàng ... ơi âm vang cồng chiêng vang động góc rừng ... và ơi Bụi Đỏ Si Mê bằng tất cả những nhớ thương, khao khát tìm về dòng chảy yêu thương xưa cũ.

Xin hãy xuôi dòng từ non cao thành thác đổ, để ở đó - Em ngực trần hòa mình sống với giọt thiên nhiên tinh khiết. Xin ngồi với Em và vật quỳ vàng còn sót lại bên triền đất vỡ hôm nào và Ta sẽ yêu nhau nồng nàn Em ạ. Xin được hóa thân làm sắc hoa thiên lý rực rỡ vàng cam trong nắng gió lung linh bên góc nhà sàn và cây lá xanh biếc kỷ niệm. Xin hãy trầm mình trong lời ca, có nốt đàn và cung bậc, có

giai điệu và ân tình và có cả Em với Ta cùng bằng hữu. Xin được làm vương lụa mềm ấm áp quanh cổ tình riêng Em, Ta thăm ao ước điều ấy Em có biết không, có chút gì run rẩy trong trái tim Ta Yêu Em để rừng cây sau lưng Em hờn ghen với Ta đấy... Xin hãy tung tăng trong kỷ niệm thời mới lớn, rất dại khờ như con suối chọt reo "Ồ, dường như Ta Yêu...", ở đó khúc quanh trong ngõ tình chọt ửng hồng môi má Em và riêng Ta- Ta muốn ngắm Em hoài thật lạ...

Và xin được gom chút chữ nghĩa vụng về tặng rừng xưa chốn cũ, tặng những gót chân trần Banmê vương đầy bụi đỏ năm tháng thuở nao...

Mời bạn thả đôi chân trần, đi giữa Cái Nhớ và Cái Quên ấy trong Bụi Đỏ Si Mê...

Như Thương

LỜI CẢM ƠN

Trân trọng cảm tạ những thâm tình và những tấm lòng vàng đã giúp đỡ Như Thương hoàn thành tập thơ "Bụi Đỏ Si Mê" này.

Cảm tạ các Bạn Thơ đã theo bước chân Như Thương âm thầm, quý Thầy Cô và bạn xưa yêu dấu của trường Trung Học Tổng Hợp Banmêthuột, đặc biệt là nhạc sĩ Phan Ni Tấn và nhà văn Lê Hữu đã tô điểm thêm hương nhụy cho chữ nghĩa của Như Thương.

Rất cảm ơn bạn bè đã trao cho Như Thương những tấm hình chụp về Banmê rất quý cho bìa sách và phụ bản: Bạn thơ Giang Nam, bạn Lê Duy, bạn Quách Lục, cùng những họa phẩm tuyệt vời của họa sĩ Phùng Đạt, họa sĩ Đỗ Dư.

Lời cuối vẫn không quên cảm ơn bạn thơ Phượng Các, người đã lặn lội Layout cho dòng thơ Như Thương bấy lâu nay...

Rất quý mến,
Như Thương

“Thành phố bụi đỏ” trong thơ Như Thương

Lê Hữu

Đạo sau này tôi ít có đọc thơ và cũng ít đọc trọn tập thơ nào. Dường như những bài thơ hay ngày càng ít đi. Lâu lâu “bắt” được một bài thơ hoặc một câu thơ hay thật là thú vị. Một bài thơ hay không bao giờ cũ, như cái đẹp còn ở lại với ta mãi.

Thường, tôi đọc thơ rất chậm. Thơ không thể nào đọc nhanh được, tôi cho là vậy. Thơ không thể đọc vội vã, gấp gáp, đọc lướt qua như là đọc các mẫu tin chính trong tờ báo hàng ngày. Thật khó mà đọc và thưởng thức thơ theo lối ấy. Tôi chắc những người làm thơ cũng ít ai muốn thơ mình được đọc theo lối ấy. Đọc thơ, tôi đọc thong thả như là “nhấm nháp” thơ, nhắm nháp từng ngụm trà, từng ngụm café, từng mẫu bánh, để kéo dài thêm ra cái thú thưởng thức thơ thật chậm rãi, thật tử tế. Thơ đọc theo cách ấy có vẻ dễ “ngấm” hơn, có vẻ “ngon” hơn và có vẻ “thơ” hơn.

Tôi gần như đã đọc thơ Như Thương theo cách ấy, và “bắt” được những câu thơ

hay cũng bằng cách ấy.

Thế nhưng, biết thế nào là bài thơ hay, câu thơ hay? Khen một bài thơ hay cũng giống như khen một bức tranh đẹp, dễ rơi vào chủ quan. Người này nói đẹp, người kia nói không đẹp. Người này nói bài này hay, người kia nói bài kia mới hay. Vậy thì, câu thơ hay chắc phải là câu thơ tôi và nhiều người yêu thơ khác đều cho là... hay.

Chẳng hạn những câu thơ như thế này:

*Dường như cô bé rất hiền
tay ngoan cặp sách, mắt viền ngậy thơ
Dường như ai đó tình cờ
theo chân guốc nhỏ bất ngờ sau lưng...
(Tiểu Thơ)*

Chữ “ngoan” dùng như là động từ nghe hay hay, là lạ, và chỉ thấy trong thơ Như Thương (những người làm thơ khác chắc sẽ viết “tay ôm cặp sách”). Và động từ “viền” ấy nữa, nghe rất mới, rất lạ. Đến hai chữ “bất ngờ” trong câu thơ cuối thì thật... bất ngờ, cứ như là bất ngờ quay lưng lại bỗng giật mình thấy anh chàng đứng sau lưng mình từ lúc nào.

Trong những trang thơ của Như Thương ta vẫn bắt được những câu thơ hay

đến... bất ngờ như thế, như là:

Lạ chưa ánh mắt vô cùng

Lặng im, nhưng đã nghìn trùng có nhau

Nên duyên e ấp má đào

Gót chân em chọt lao đao hồn người

Hai chữ "vô cùng" ấy nghe thơ... vô cùng. Lại còn "nghìn trùng có nhau" nữa, tưởng như không có cách nói nào hay hơn và thơ hơn. Đến hai chữ "lao đao" ấy thì thật... chết người. "Lao đao hồn người", tôi chưa nghe ai nói thế bao giờ. Nói "lao xao", "xôn xao" hoặc "nôn nao" thì cũng hay vậy, nhưng không thể nào hay được bằng "lao đao". Hoặc là:

Em, hồn cánh mỏng. Lòng ta

men theo lối cỏ một tà áo vương...

(Áo Quỳ Vàng)

Động từ "men" ấy nghe rón rén, dịu dặt và rất thơ. Chữ thứ sáu và chữ thứ bảy nối nhau (tà/áo) trong câu thơ nghe vừa "mướt" vừa vấn vương, vương vấn.

Cũng đâu phải chỉ có "một tà áo vương". Tôi nhớ, trong lúc đi tìm những câu thơ "minh họa" vẻ đẹp mềm mại và trữ tình của chiếc áo dài phụ nữ truyền thống của người Việt mình, tôi bắt gặp những câu lục

bát thật là đẹp trong thơ Như Thương.

*Thôi như chiếc lá vàng rơi
Áo bay theo gió hát lời bình yên...
(Áo Bay)*

Chưa hết:

*Thôi thì anh, cánh chim bay
Em tà áo mỏng theo mây nghìn trùng...
(Vàng Thu)*

Áo bay mịn mù theo gió theo mây,
như cánh chim đã bay mất, như tình đã vụt
bay.

Vẫn chưa hết:

*Giữ hương gió của đêm qua
Giữ em một thoáng áo tà mỏng bay
Giữ câu lục bát như mây
Giữ trăng sao của đắm say đất trời...
(Vòng Xoay)*

Tôi hiểu vì sao nhiều người yêu thích
thơ lục bát của Như Thương. Những câu lục
bát cũng mềm mại, cũng dịu dàng như vạt
áo dài lay động nhẹ nhẹ trong nắng sớm
trong gió chiều.

*Phải chi quá khứ về gần
tháng năm đã chẳng băng khuâng bốn mùa
Phải chi mưa chẳng là mưa
chỉ phơn phớt nhẹ cho vừa nhớ nhau...*

*Phải chi lá chẳng nhuộm vàng
mùa đông quên bằng dịu dàng môi em...
(Quá Khứ)*

Đôi lúc, ta còn gặp những câu thơ thật "lạ", đọc lên nghe như là... "tách trà thơm nở hạt thiền trong veo".

*Em về với lọn tóc mai
Ngồi bên đôi lá nhớ hoài biếc xanh
Mai kia chồi nhú trăm nhành
Bạt ngàn ấp ủ hóa thành trà hương
Nắng, mưa, sương của Vô Thường
Ta-Em hội ngộ quãng đường tâm duyên
Đất Trời mở cõi uyên nguyên
Tách trà thơm nở hạt thiền trong veo...
(Hạt Thiền Trong Veo)*

Nhiều lắm, kể mãi không hết, những câu thơ trong vắt "trong veo" như thế. Nhưng thôi, còn phải... để dành cho người đọc của Bụi Đỏ Si Mê nữa chứ.

Thế nhưng, vì sao lại có chuyện "bụi đỏ si mê"?

*Thơ em là giọt nắng
của chiều hoàng hôn rơi
Thơ em là giọt mưa
của đêm buồn rừng rúc*

Nàng thơ Như Thương từng có lần tự giới thiệu về thơ mình như vậy. Những giọt nắng vàng phai của buổi chiều tàn và những giọt mưa đêm lặng lẽ rơi xuống thành phố nhỏ êm đềm ở Florida—quê hương thứ hai của nhà thơ—cũng đánh thức những nhớ thương dịu dàng về thành phố nào xa xăm trong trí tưởng. Ban-mê-thuật, với biệt danh “Buồn-muôn-thuở” nghe... buồn buồn làm sao, và với vẻ đẹp của những bông dã quỳ hoang dại mọc lên khắp miền đồi núi, như tấm áo màu vàng rực khoác lên thành phố miền cao nguyên đất đỏ ấy, từ thuở nhà thơ còn là cô nữ sinh hay mơ hay mộng và... chớm biết yêu.

Hôn em, vàng nụ dã quỳ

Nụ tình thơ, độ xuân thì năm xưa

Sân trường áo trắng sớm trưa

Lối mòn đất đỏ, cho vừa yêu em

Ngoan ngoan cặp sách êm đềm

Trang thơ tình bỗng chợt mềm trái tim

Cô bé “ngoan ngoan cặp sách êm đềm” ấy, cô nữ sinh áo trắng Như Thương ấy từng sống những năm tháng tươi đẹp nhất của một đời người nơi thành phố ấy, nơi sân trường, lớp học ấy, nơi cô từng hái những “nụ tình thơ” đầu tiên của mỗi tình đầu thuở học trò còn in dấu trên những “lối

mòn đất đỏ” thân quen.

Thế rồi, một ngày kia, những năm tháng êm đềm vụt biến mất. Cơn bão tàn khốc của lịch sử đã cuốn phăng đi tất cả. Thế rồi, một ngày kia, cô đành bỏ trường bỏ lớp, bỏ lại sau lưng thành phố thương yêu đầy ắp những kỷ niệm, bỏ lại sau lưng những cánh đồng dã quỳ màu vàng rực hoang dại. Cô đi biệt, đi mãi không về, để bao người mỗi mắt trông chờ.

Thôi ta như cánh hoa vàng

đợi em về lại ngắm hoàng hoa xưa... (Dã Quỳ)

Cô đi biệt, đi mãi không về, mang theo cả những câu thơ bụi đỏ.

Theo chân em thánh lễ tình

Phố xưa, bụi đỏ, lời kinh Chúa hiền

Em quỳ dáng mỏng nghiêng nghiêng

Thế gian mở cửa vô biên khôn cùng...

(Thánh Lễ Tình)

Như Thương, cô yêu “thành phố bụi đỏ” của cô hơn bất cứ ai yêu thành phố ấy, tưởng như trong trái tim cô vẫn luôn có ngăn nào đó cất dấu chút “bụi đỏ” của thành phố “Bụi-mù-trời” mà một phần đời của cô còn gửi lại chốn ấy. Nếu quả là như vậy thì cũng chẳng tổn hại gì cho trái tim cô mà chỉ làm cô... làm thơ hay hơn thôi.

Tôi tin rằng, những ai từng có một

thời tuổi trẻ sống sôi nổi, yêu thiết tha nơi thành phố "cao nguyên nắng bụi mưa bùn" ấy, nơi mùa mưa có đất bùn đỏ quạch và mùa nắng có những cơn lốc xoáy cuốn tung bụi đỏ, sẽ tìm thấy trong Bụi Đỏ Si Mê những câu thơ làm "lao đao hồn người".

Cái tựa là lạ của tập thơ cũng làm tôi nhớ tới những câu hát trong một tình khúc quen thuộc nào của những ngày xa xưa ấy.

*Hôm nay đường này / cây cao hàng gầy
/ đi quanh tìm hoài*

*Ai mang bụi đỏ đi rồi / ai mang bụi đỏ đi
rồi...**

Nét láy mềm mại ở nốt nhạc "bụi đỏ... ỏ..." và câu hát cuối cứ lặp đi lặp lại, nhỏ dần, nhỏ dần với nhạc điệu buồn buồn, nghe như một nỗi gì tiếc nuối xa xôi. Tôi chắc trong số những người yêu thơ Như Thương, trong số những người cầm trên tay tập thơ này có không ít những chàng trai phải "Anh còn ngần ngợ, ngần ngợ", và "đi quanh tìm hoài" vì... "ai mang bụi đỏ đi rồi".

Lê Hữu

4/2014

* Ngày xưa Hoàng Thi, nhạc Phạm Duy (phổ thơ Phạm Thiên Thu)

ÁO ĐỎ

Bên đường áo đỏ đợi ai
Đợi con nắng ấm đã hoà tương tư
Cuộc tình thôi đã hình như
Bay theo vạt tóc tiểu thư lụa hồng
Biết tim có hẳn gì không
Dẫu là một chút ngóng trông mây vờ
Hay tình xa tít trùng khơi
Trôi ra biển rộng ngàn đời biệt tăm
Xưa em hương sắc trắng rằm
Phải chi ta đã nói thắm... yêu em
Lỡ rồi ngày tháng bồi thêm
Câu thương câu nhớ ấm êm vẫn tròn ?
Làm sao nhụy thắm sẽ còn
Nắng mưa nhan sắc, em mòn đợi mong
Thôi em đứng đó ửng hồng
Tưởng như một thuở ai trồng cây si
Thuở kiêu sa của bờ mi
Cong vòng nét nguyệt, ta ghi hôn em

Áo Hoa Tháng Giêng

*Tháng Giêng phơi nắng áo hoa
Chân trần em xuống phố xa với tình
Mặt trời ửng sắc bình minh
Vàng ươm bóng đổ lung linh bên đường
Phố em, phố đỏ bụi vương
Cuối Đông chút gió chút sương dịu dàng
Gùi lưng sắc tím hoàng lan
Làm quà phố núi buôn làng công chiêm
Mắt em đắm đuối ngả nghiêng
Sao như sơn nữ bên triền suối xưa
Trái tim ta bỗng dư thừa
Yêu em từ đây sao chưa tỏ tình
Chỉ len lén một thoáng nhìn
Phút đầu có lẽ...ta hình như yêu
Khách đa tình dấu lòng xiêu
Dấu tình bên gối em kiều nữ ơi
Từ nay cho đến cuối đời
Áo hoa thấp thoáng mộng vời thiên thai
Đã quỳ thấy hội hoàng mai
Lòng ta thấy hội theo ai ... em à...*

(Xuân Giáp Ngọ 2014)

Áo Mộng

Bài thơ hóa kiếp lan rừng
Nếp thân cổ thụ lưng chừng vãn vương
Ngoái nhìn lại vạn dặm đường
Xưa tu nghìn kiếp đã dường xa xăm
Mới hay nhan sắc trắng rằm
Vẫn như nguyên thủy tháng năm xoay vần
Từ thân một mảnh trong ngần
Cong mày vòng nguyệt tròn dần khuôn trăng
Lửng lơ giữa ánh sao băng
Trăng, thơ, lan tím giung giăng cõi tình
Đêm huyền mở cửa cung nghinh
Câu thơ để lại si tình như em
Chợt câu kinh giữa rêu thềm
Vườn gieo xanh biếc thoáng mềm sắc hương
Ngồi xem áo mộng tà dương
Đi về thoát đã cuối đường trần gian
Thôi lòng tĩnh tọa muện màng
Bước ra mê lộ, áo tràng cõi tâm

Ba Mươi Ngày Ấy Tháng Tư.

*Ba mươi ngày ấy Tháng Tư
Buộc khăn tang lại sao như nghẹn lòng
Núi non sông biển mênh mông
Tiễn đoàn trai trẻ xuôi dòng ra đi
Các Anh xanh tuổi xuân thì
Đạn bom nghiệt ngã còn gì mộ xiêu
Rừng buông sương lạnh hắt hiu
Về đâu Anh hỡi đã chiều hoàng hôn
Hoả châu rực sáng gọi hồn
Đêm nay sống chết ai chôn ai giờ ...
Hùng thiêng máu thấm sắc cờ
Gươm Mê Linh thuở dựng bờ nước non
Tiếc cho giấc mộng chưa tròn
Dọc ngang cung kiếm vẫn còn cưu mang
Cỏ hoa xưa cũng bàng hoàng
Trường ca lẫm liệt chào hàng quân đầu
Còn gì sau cuộc bể dâu
Thẻ bài, xương mục bên cầu tử sinh
Chỉ còn tên tuổi hiển linh
Theo trời mây của vô tình thoáng qua
Tiếng ru đất tổ quê cha
Quê hương thấp nén xót xa sơn hà*

Bài Thi Sĩ Việt

Sân trường ngóng đợi Phương Uyên
Nở mùa hoa phượng ... Em biên biệt đầu
Miệt mài sách vở đêm thâu
Áo em trắng giữa nhiệm màu ước mơ
Thầy Cô, bè bạn đợi chờ
Tên em xướng giữa những tờ báo danh
Phượng về trong nắng thiên thanh
Bảng đen phấn trắng em đành lìa xa
Em vì mệnh nước nhạt nhoà
Dấn thân nhi nữ. Quan toà sài lang
Tù vì thương nước non ngàn
Chốn xa biên ải cờ vàng tung bay
Tháng Năm bản án nghiệt cay
Trước vành móng ngựa trao tay học trò !
6 Năm em mất Tự Do
3 Năm quản chế - Mẹ lo rồi bởi

.....

Huyết thư em viết rạn ngời
Quê hương vạm dậm vọng lời khúc nô
Mùa thi vắng bóng em rồi
Một trang sử khóc ... em ngồi tù oan
Biển Đông đắm lệ tuôn tràn
Bài thi Sĩ Việt tên vàng: PHƯƠNG UYÊN

** Nguyễn Phương Uyên, sinh 12 tháng 10 năm 1992
Sinh viên năm thứ 3 trường Đại học Công nghiệp thực phẩm TP.
HCM
Cư ngụ xã Hàm Trí, huyện Hàm Thuận Bắc, Bình Thuận
Bị bắt vào tháng 10 năm 2012
Bị giam tại Công an tỉnh Long An, ở xã Mỹ Phú, huyện Thủ Thừa
Ra tòa ngày 16/5/2013 tại Tòa án nhân dân tỉnh Long An

Bầu Ngực Núi Rừng

Ôm em bầu ngực núi rừng
Em như hạt gạo thơm lừng Bazan
Ngọt ngào hương vị Đam San
Của mây của gió của làng Yàng ơi
Mắt em sáng sánh rượu mời
Ché cần cong vút đất trời ngả nghiêng
Chút sương chút nắng bên triền
Suối reo róc rách lời nguyện thủy chung
Góc rừng lửa ánh bập bùng
Chân trần đất đỏ đêm chùng đêm thâu
Khuya như huyền thoại thăm sâu
Em ơi trắng thẹn ... ngực màu da nâu
Men rừng rượu ủ đã lâu
Núi cha suối mẹ một bầu sữa trinh
Lặng nghe hồn đá trở mình
Tiếng rừng chim hót. Thần linh ơi Yàng ...

Bia Mộ Nghìn Trùng

Vẫn rừng xanh lá bên Anh
Mà sao hiu quạnh vây quanh chốn này
Vẳng nghe tiếng súng đạn bay
Vẳng nghe kèn thúc quân say dậy trời
Đâu xưa áo trận xanh đời
Ba lô thấm đẫm mặn lời quê hương
Đâu xưa bùn đất vấn vương
Bước chân hùng tử dậm đường chiến y
Rừng rưng. Bia mộ. Anh đi ...
Viếng Anh chợt hiểu phân ly nghìn trùng
Động trên di ảnh oai hùng
Tang bông hồ thỉ kiếm cung rở ràng
Hỡi người chiến sĩ lên đàng
Anh ơi, hương khói muện màng... Bình yên
Hôm xưa vận nước ngã nghiêng
Chí trai lắm liệt giữa trời dốc cao
Giữa sông, giữa núi thuở nào
Giữa thành quách cũ, chiến bào nắng mưa
Bụi hồng thiên mã thuở xưa
Tinh anh hồn phách vẫn chưa phai nhòa

Biệt Khúc

Em ơi đừng lội ngược dòng
Để cho chìm nổi mặc lòng thế gian
Trời mây một cõi thênh thang
Dẫu trong biệt khúc ngỡ ngang tình say
Đôi khi bật khóc như ngây
Bỗng dưng cười ngả nghiêng vây quanh đời
Hay như thình lặn không lời
Đi tìm con chữ vẽ vờ chân dung
Sắc, huyền, hoi, ngã mông lung
Tìm đâu vãn điệu cạn cùng nỗi đau
Có chẳng cung bậc ngân sầu
Đứt dây chùng phím pha màu phôi phai
Cạn dần chén rượu trần ai
Có còn hương vị thấm ngoài môi em
Hay khô đi những giọt mềm
Trôi đi son đỏ êm đềm hôm nao
Quán hiên còn đợi ta sao
Khép khung cửa hẹp đem vào thiên thu

Biệt Khúc Hà Thanh

*Ơi người... tiếng hát bên đời
Về đi. Tóc đã bạc ngời nhân gian
Mây trời một cõi thên thang
Âm vang để lại muôn vàn luyến thương
"Dòng Sông Xanh" đã vô thường
Hà Thanh thôi hết dặm đường biển dâu
Ơi người ... người sẽ về đâu
Về nơi tiếng hát nhiệm màu "Chân Nguyên"
Gởi người đoạ khúc bình yên
Vút cao cung bậc nhớ quên thuở nào
Câu thơ đọng lại nghẹn ngào
Còn đâu "Tiếng hát hoa đào" năm xưa
Chút hương lòng đã muộn chưa
Chút tro, chút bụi thôi đưa người về
Sắc không. Không Sắc. Đam mê
Trầm luân. Cát bụi. Thơ đề biệt ly ...*

*"Dòng Sông Xanh" và "Chân Nguyên"
là tựa đề hai ca khúc do ca sĩ Hà Thanh trình bày*

Bỏ Đồi Theo Thơ

Giọng anh trầm ấm đêm nay
Làm con trăng thẹn... ừ, say với tình
Không men rượu của lưu linh
Mà tay chạm cỗi vạn nghìn thăng hoa
Phấn hương áo lụa tâm thoa
Chép câu bằng trắc làm quà tặng nhau
Dấu lời thơ đã thuộc lòng
Giữ dư âm lại mai sau đêm tàn
Tóc tơ năm tháng trĩu tràn
Như vầng nguyệt đã vội vàng quay lưng
Sương khuya có ướt nửa chừng
Mái hiên vạt cỏ hát mừng câu ca
Trăm năm sau có bao xa
Thành bài thơ cổ chuyện ta bỏ đời
Bỏ đi từ núi lưng trời
Từ sông biển rộng theo lời vân vi
... Đi đâu một cỗi tình si
Thoáng như anh chợt ôm ghì yêu thương

Bụi Đỏ Ly Hương

Về đi bụi đỏ ly hương
Nhỡ mai cơn lốc vô thường làm sao
Nhỡ mai lạc dấu ngọt ngào
Để cho phố núi buồn nao nao lòng
Về đi thăm lại dòng sông
Thăm con suối nhỏ giữa dòng thiên di
Biết đâu chốn cũ em đi
Rừng xanh rũ lá bên quỳ vàng phai
Tội cho tim đã mệt nhoài
Ai còn ai mất, ngơ ngoai muộn rồi
Cõi riêng sương khói lạnh ngời
Tưởng rằng quá khứ như trôi về gần
Lối mòn còn lại dấu chân
Còn trăm nỗi nhớ vụn lẫn chưa quên
Tạ ơn con dốc lạ quen
Ta xưa một thuở say men với tình
Quần quanh bụi đỏ dặm nghìn
Ta rưng rưng nhớ lạnh thình với sầu

Bụi Đỏ Si Mê

Về đi đường vạn dặm xa
Áo em quần quít làm quà tình nhân
Triện son rục rở theo chân
Mặt trời phố núi trong ngần mắt em
Lẳng nghe sương vỡ giọt đêm
Long lanh huyền thoại cỏ mềm tựa nhung
Để Em -Ta sẽ ngồi chung
Vai gần như thể cạ cùng đắm say
Dấu mưa, dấu nắng chốn này
Dấu đời trông ngóng lắt lay đợi chờ
Dấu rừng núi vẫn ngu ngơ
Thì con sông vẫn lững lờ dòng trôi
Vẫn Ta nhạt cánh hoa rơi
Thả theo nguồn cội tìm nơi em ngồi
Tháng Giêng, tháng Chạp bồi hồi
Lỡ yêu em, chợt đâm chồi trắng non
Hát đi con suối véo von
Năm mười hai tháng gót son vụng về
Hồn xưa bụi đỏ si mê
Vàng hoa quỳ đợi em thề nhân duyên

Bụi Hồng Thiên Mã

*Thân trai hồ thỉ ngàn chí cả
Không thẹn vai ngang với sơn hà
Trống trận thúc quân hồi quyết tử
Giữ gìn vạn dặm đất gấm hoa*

*Dọc ngang cung kiếm bốn phương trời
Bụi hồng thiên mã bóng trắng rơi
Ngã thân sương gió bên rừng suối
Chinh y để lại tạ ơn đời ...*

*Biên ải gươm thiêng ngời kiêu hãnh
Bọc thây da ngựa vẫn hùng anh
Tiếng khuya vắng vặc hồn sông núi
Gấm vóc giang sơn tráng sĩ hành*

*Hí vang uất hận ngàn rung chuyển
Vó ngựa đâu rồi cuộc chinh yên
Nghe như trong gió lời hiu quạnh
Thôi núi sông này đã ngã nghiêng*

Bước Ra Lục Bát

Áo em xô lệch đường trần
Tại anh hay chỉ tại vần câu thơ
Hay vì trăng đã ngấn ngơ
Bỏ quên bóng nguyệt cuối bờ ngây ngô
Vì đêm vọng tiếng sông hồ
Theo chân bước kẻ giang hồ lãng du
Vì ngày gió lộng vàng thu
Em nằm cỏ biếc nắng ngu ngơ nhìn
Tạt mưa ướt vạt áo tình
Nên mưa thơm ngát trăm nghìn hương em
Tại bầy chim nhỏ bên thềm
Ríu ra ríu rít êm đêm hát ca
Vì chồi len lén nụ hoa
Vàng ươm cánh mỏng bướm xa theo về
Vì cơn lá rụng bốn bề
Em gom ủ lại lời thề biếc xanh
Mặt trời xoay hết vòng quanh
Đất trời để lại một cảnh hư vô
Em từ áo lụa lệch xô
Bước ra lục bát, bước vô cõi tình

Búp Hoa Em

*Câu thơ mê mãi lên đời
Nhìn quanh chợt thấy chỗ ngồi nắng mưa
Nửa lưng tà áo em xưa
Búp hoa em nở nụ vừa nhú thơm
Mặt trời như thể vàng rơm
Về theo sợi nắng chợt đơm chữ tình
Về theo mưa hạt lung linh
Cuối mùa lá đổ bay nghìn vàng thu
Ngõ đông còn tí tấp mù
Đôi tây tháng chạp đã ngu ngơ về
Em à, gió lộng bốn bề
Tìm em một vạt tóc thề dưới trăng
Lâu rồi em có biết chăng
Ta tương tư một nốt thăng nhiệm màu
Hỏi lòng ta thuở ban đầu
Vẫn chưa biết được từ đâu yêu người
Bâng khuâng theo sợi tơ trời
Lỡ vương ánh mắt cuối đời ngóng em*

Chạm Đóa Môi Tình

Ta Yêu Em thật mà
Và mê muội hiểu ra
Em đóa tình say đắm
Cánh hồng rực kiêu sa

Nắm em một đóa tình say
Đất trời nghiêng ngả vòng xoay luân hồi
Trần gian sót lại viền môi
Để em son đỏ cuốn trôi Ta về ...

Cứ kể như là Ta gặp Em
Tình cờ như rượu uống say mèm
Còn chi khác nữa Ta nào biết
Nhan sắc giai nhân ... những khát thèm

Chạm Phút Tàn Ngàn

*Đừng say men rượu men tình
Đừng nâng chén ngọc đừng nhìn gót hoa
Dùng dẫu ta chột hỏi ta
Em là men rượu đêm qua ấm lòng
Em là châu báu ngọc trong
Là trăm mộng đẹp chỉ hồng se duyên
Sao ta tu vụng cõi tiên
Nên gian truân với đường viên môi thơm
Để bên lòng rục lửa rơm
Thôi Ta để mặc hoa đơm nhụy vàng
Chỉ xin thần phục nữ hoàng
Phận thần tử khép thiên đàn hoan ca
Để Em mãi mãi ngọc ngà
Mãi như lóng lánh tiên nga cõi trần
Nhỡ tay chạm phút tàn ngàn
Đàn rung phím lạc phai dần phấn hương
Nhỡ môi tìm chút nụ thương
Son tình trôi cả thiên đường mây bay
Nhỡ thân ngụp lặn cõi say
Ta-Em quên hết vòng xoay vô thường
Trả em - một đóa trầm hương
Về rừng đại ngã vấn vương... Tuyệt tình*

Chẳng Còn Tháng Mười

Chẳng còn hoa cúc Tháng Mười
Chẳng còn len lén chân người tìm nhau
Để em vật cúc vườn sau
Thẹn thùng bối rối nghiêng đầu đón Thu
Chẳng còn ngóng vội sương mù
Thấy em huyền hoặc thổi phù bùa mê
Này em lóng lánh câu thề
Con đường vàng mượt lối về với ta
Biết đâu cúc tím, vàng hoa
Dẫn ta lạc bước vòng qua địa đàng
Hồn mê cánh mỏng dịu dàng
Mê cung nét ngọc, mê hàng mi ngoan
Anh theo vương lụa khăn soan
Thả trên triền dốc nắng loang cúc vàng
Còn em đâu mất rộn ràng
Đâu môi mím của điệu đàn tiểu thơ
Thôi em chắc đã lòng ngờ
Ta đan díu với cung tơ khác rồi
Tội tình ta lắm khúc nô
Yêu em cúc ạ... nhớ môi em tình...

Chưa Kịp Cám Ơn

*Bên Ta, Em vạm sắc màu
Trái tim ta chợt quên sầu thế gian
Ừ thì ta sẽ lang thang
Cùng Em sớm tối, cỏ vàng hóa xanh
Nổi chìm đời vẫn qua nhanh
Để Em hạnh phúc vòng quanh đổi hờn
Ta- Em bờ vực cô đơn
Một lần chưa kịp cám ơn... cuộc tình
Dẫu rằng vọng nguyệt cung nghinh
Em như hoàng hậu vẫn nghìn xót xa
Chỉ mong Em chợt nhớ Ta
Những khuya khoắt của nhạt nhòa quạnh hiu
Dở Em, Em đã lòng xiêu?
Ta đem cực hết chữ yêu cuối đời
Nhỡ mai Ta có xa rời
Em cho Ta khát một lời cám ơn*

Chuốc Rượu Hoàng Mai

Chuốc trà, chuốc rượu Hoàng Mai
Phút Giao Thừa ngõ chân ai về cùng
Đất Trời mở huyết ngũ cung
Nửa đêm khuya tỏa điệu nhung gấm tình
Bút hoa mực đọng lung linh
Tạ ân con chữ trao mình nét tâm
Chút nhan sắc ngậm ngãi trầm
Phổ thơ mê muội tơ tằm áo hoa
Con trắng vội khuyết, vội tà
Tay ta níu lại nhạt nhòa phấn hương
Sẽ như mai ẩn dậm trường
Mười hai tháng nguyệt vô thường cội xuân
Hương trà hồn rượu hóa thân
Mai vàng nhập tiệc Giáng Xuân diễm kiều
Giai nhân tửu quán lòng xiêu
Nhấp men ngấm lại mỹ miều riêng em

Chuồn Rượu Môi Em

*Rượu mềm Tháng Sáu môi em
Anh ơi yêu dấu nửa đêm mềm lòng
Mai em tìm lại dòng sông
Ngồi bên cổ thụ mệnh mông đợi tình
Mai em gọi nắng lung linh
Gọi mây, gọi gió về nghìn cơn mưa
Em về nhật quá khứ xưa
Tình ta vẫn thế vẫn chưa tro tàn
Dấu hương rượu nhạt chiều vàng
Tuổi đời phai tóc với hoàng hôn rơi
Năm tay tình hồi tình ơi
Tay Ta-Em đẩy một thời yêu nhau
Vòng eo em thật nhiệm mầu
Dìu nhau đi hết dải dẫu trần gian
Lá mùa thay đổi áo vàng
Riêng em áo đỏ rộn ràng nở hoa
12 Tháng Sáu anh à...
Em ngồi bím tóc đợi quà như xưa*

Chút Xíu

Cho anh chút xíu dễ thương
Trải trên vương lụa thơm hương hôm nào
Bên kia bên nọ giậu rào
Cho anh chút xíu đường vào ngõ hoa
Vườn hồng mặc kệ người ta
Anh đi tìm đóa ngọc ngà riêng anh
Trái tim anh trở nhánh cành
Cho anh ôm hết vòng quanh eo tròn
Lạ chưa, trời ạ... nét son
Điểm trên đôi ngực em còn hương trinh
Khoan khoan áo lụa xinh xinh
Đừng ghen tuông nhé dây tình thõng buông
Đâu hàng cúc áo tay luồn
Yêu em từ thuở ngọn nguồn kiếp xa
Adam và cả Eva
Ai người quyến rũ... thật thà cả hai
Để em rồi sẽ thoát hài
Còn Ta ngỡ ngẩn nhớ hoài nụ son

Chuyện Kể Đòi Tháng Tư

Đã ba mươi bảy năm rồi
Giỗ Anh. Phần mộ - suối đời rưng rưng
Vạt hoa vàng bỗng ngập ngừng
Cờ thiêng Tổ Quốc nửa chừng thôi bay
Đất trời xanh biếc đâu hay
Hồn thiêng tử sĩ theo mây phương ngàn
Chôn anh lấp đất vôi vàng
Tháng Tư sinh tử, dăm hàng sử xanh
Còn gì trong kiếp mong manh
Nửa thân người lính đã thành thiên thu
Anh nằm yên giữa hận thù
Tiễn anh bom đạn khói mù vây quanh
Sắc lan tím thẫm một nhành
Thay vành tang trắng, sao đành biệt ly
Bạn anh lặng lẽ chân quỳ
"Mày đi...". Thôi nhé, thoáng vãn vi đời
Mai kia cay đắng đây vơi
Nấp bi đông rượu ... Mày ơi, đâu rồi?

Chữ Nghĩa Bể Dâu

Bao nhiêu chữ nghĩa bể dâu
Trôi ra biển lớn, sông sâu cạn cùng
Trôi theo thác đổ lạnh lùng
Trôi theo mưa gió bão bùng tiễn nhau...
Ở tù trong núi bấy lâu
Một ngày bỗng thấy đêm thâm rạng ngời
Thế gian chẳng có mặt trời
Cần chi... Nhắm mắt cuối đời vùi thay
Rừng ơi. Góc núi có hay
Ta thành sỏi đá chốn này như mi
Chút xương trắng hếu phân ly
Còn tinh anh lại, về đi mộng tàn
Vết đau như nửa cắt ngang
Núi sông còn lại... Đại ngàn. Bóng ma
Đến đây lầm lũi đường xa
Ra đi thình lạng sương sa mé rừng
Chốn này địa ngục. Quay lưng
Thiên đàng mở cửa, mở từng nghiệt oan
Mở toang cùm xích nằm ngang
Ta theo hương khói nén nhang khẩn thầm
Mở lòng thù hận trong tâm
Kẻ Nam, người Bắc- cõi âm dương rồi

*Buộc khăn tang quần mớ côi
Ai người cô phụ, con tôi đại khờ
Rưng rưng... thân xác cứng đờ
Gói trong manh chiếu hững hờ lạnh tanh
Gốc sồi dấu tích rừng xanh
Dăm ba nhát cuốc, phủ quanh nấm mồ
Còn tên tuổi gởi hư vô
Bạn tù chắc nhớ ướt khô chỗ nằm...*

(Viết cho những người lính VNCH đi tù CS)

Cổ Thư Tình

Tìm em trong Cổ Thư Tình
Nghìn năm còn giữ bóng hình em xưa
Vẫn còn tay nắm tay đưa
Còn đôi mắt liếc, lạ chưa theo hoài
Còn luân hồi kiếp một mai
Nụ hồng đỏ thắm thoát thai với tình
Ta ngỡ môi thở em xinh
Hóa thân trà nụ hương trinh để dành
Uớp trang sách biếc mộng lành
Dấu nghìn con chữ đã thành cuồng si
Tìm em chiêm ngưỡng mà chi
Dung nhan cổ tích làn mi bụi hồng
Yêu em nhạt hết hư không
Bối ra dấu vết mênh mộng đêm nồng
Đam mê bùng ngọn lửa hồng
Cháy rừng trăm tuổi cháy lòng gỗ thom

Cõi Của Riêng Mình

Vẫn còn sóng chỗ em ngồi
Cho em tay níu những trôi xa tình
Vẫn còn rục rở bình minh
Đợi đêm bóng nguyệt lung linh khuyết rằm
Vẫn còn hạt cát xa xăm
Năm co vết tích trăm năm cội gần
Vẫn còn vàng lá ngoài sân
Sao lòng se lạnh phân vân bốn mùa
Vẫn còn mê muội với bùa
Khép tà áo mỏng cợt đùa trăng hoa
Vẫn còn như thể đêm qua
Dẫu rằng hạnh phúc nhạt nhòa nắng mưa
Vẫn còn quên nhớ sáng trưa
Bao nhiêu cuống quít vẫn chưa yên lòng
Vẫn còn ... Anh ở đây không
Vẫn còn Em những ngóng trông với tình
Biết đâu cõi của riêng mình
Vẫn còn đâu đây vạn nghìn dặm xa

Con Trăng Con Chữ

Câu thơ rơi rụng nhíp vắn
Con trăng con chữ xuống trần rong chơi
Thả vàng sắc lá thu rơi
Ngõ em bước nhẹ chơi với thiên đàng
Lẩn trong sương khói dịu dàng
Mùi hương tóc quện mây ngàn non cao
Ta ngồi ngắm cuộc hư hao
Nâng niu giữ lại ngọt ngào riêng em
Để mai ngọc khuyết trăng mềm
Gieo vắn bằng trắc bên thềm với ta
Để trầm luân kiếp lá hoa
Biếc xanh một thuở tưởng là thiên thu
Dặm trần vẫn mộng phiêu du
Bao lần nguyệt đã xuân thu đông hè
Thoảng như trăm nỗi sắt se
Nhặt màu lá nhớ mà nghe tình về
Tạ lòng tri kỷ hẹn thề
Trăng thu chữ biếc cõi quê cõi người

Còn Vạt Quỳ Vàng

Về đâu sông núi về đâu
Cạn giòng thác đổ từ đâu nguồn xa
Vạt rừng, phố cũ nhạt nhòa
Bóng em biên biệt từ hoa lữ làng
Tháng Ba còn vạt quỳ vàng
Còn em ngấn cổ dịu dàng tiểu thư
Đường như chưa kịp già từ
Mà sao đành đoạn em như xa rồi
Để mùi hương tóc em trôi
Theo giòng suối cạn ta ngồi khóc thương
Em ơi nắng đổ bụi đường
Sương khuya lạnh buốt vô thường em đi
Còn gì một đóa trà mi
Không hương khói nhạt.
Loạn ly... Điếng lòng
Để em ở lại mênh mông
Ngất trời bụi đỏ lấp hồng nhan em
Sầu ta chất ngất nửa đêm
Sờ tay đá lạnh ngoài thềm hoang vu
Em nằm mộ chí ai ru
Bốn bề lạnh ngất thiên thu ta buồn

Cuồng Thơ

Thiên hà vỡ vụn trong ta
Hay là thiên thạch, ta bà ngã nghiêng
Vẫn là em đầy dịu hiền
Mà ta như thể nàng tiên đọa đày
Xuống trần vui với cỏ cây
Với hoa, với bướm, với mây dậm đường
Ta-Em-Sỏi-Đá vẫn vương
Ngắm vô thường của bụi sương gian trần
Ta-Em một thuở rất gần
Tạ lòng tri kỷ, có ngần ấy thôi
Phải em bụi đỏ, đá vôi
Từ nguồn cội của núi đồi thuở nao
Hay là mảnh vỡ trăng sao
Từ cung bậc của xô xao dốc triền
Đừng phai son phấn môi viền
Cuồng thơ ta: Dầu đã nghiêng bóng chiều

Cuối Chặng Trần Gian

Yêu em cuối chặng trần gian
Tặng đời trái chín muôn màng cõi thơ
Trầm luân muôn kiếp ngẩn ngơ
Bên kia bờ bến đợi chờ trăm năm
Áo hoa óng ánh tơ tằm
Xuân xanh thuở nọ ngọc trầm hương phai
Rượu tình nghiêng cốc trần ai
Biết đâu tỉnh mộng đã ngoài tầm tay
Làm sao níu lại giấc say
Nhỡ mai lưu lạc giữa mây lưng trời
Đôi khi sông nước lở bồi
Cạn cùng ra biển sẽ thôi xa lìa
Phải chi đêm chẳng là khuya
Ngày không nắng xế không chia sáng chiều
Phải chi mưa nắng ít nhiều
Tươi mầm lá biếc thương yêu mướt mà
Phải chi như một ngụm trà
Quyện nhau hương thoảng để mà có nhau

Dạ Khúc Lụa

*Nửa đêm dạ khúc muện màng
Đàn nâng bầu nguyệt cung vàng trời dầy
Tìm nhau tìm một vòng tay
Sao trong thình lặng chốn này vang âm
Chữ tình hay một chữ tâm
Mà nghe như thể nốt trầm yêu thương
Quên đi mai sẽ vô thường
Nhớ thêm hạnh phúc đã vương vấn lòng
Gạn chi hai chữ đục trong
Đời trôi theo nhánh con sông hiền hòa
Vai tình lơ lả áo hoa
Lụa ơi buộc lại kéo tà áo bay
Rượu còn... chưa cạn đã say
Khuya như thao thức nào hay với người
Ngày. Đêm. Và cả đất trời
Nở hương hoa ngát thơm vời môi em
Cuối thu gió lộng ngoài thềm
Chút se sắt lạnh chợt thềm hương xưa*

Dãi Dầu Thương Em

Nặng rưng rưng ngọn bí bầu
Buông dây quấn quít dãi dầu thương em
Thương chi tơ tóc sợi mềm
Thương mùi bồ kết chợt thêm dịu dàng
Ngắt bông bí nụ hoa vàng
Phần hoa em để lỡ làng duyên mơ
Biệt tấm xa xứ đâu ngờ
Khúc sông, đò ngược biết chờ ai đây
Rẽ dòng bến đợi lắt lay
Câu ru bông lửng mới hay nhớ người
Em nghiêng xanh biếc môi cười
Để anh xao xuyến một lời trong tim
Cõi lòng khép kín lặng im
Đất quê vạm dậm biết tìm nơi nao
Ấu ơ bông bí ngọt ngào
Anh thương bậu để dạt dào ngóng trông
Bí ơi ai đó theo chồng
Nấu canh ... tưởng phận má hồng đã quên

Đã Ba Mươi Chín Năm.....

Đã ba mươi chín năm ư...
Tưởng chừng như thể chuyện từ hôm qua
Tưởng chừng sương phụ nhạt nhòa
Theo vành tang trắng vỡ òa nỗi đau
Tưởng chừng như Vọng phu sầu
Nghẹn lòng hóa đá, hóa mầu thủy chung
Tưởng chừng trong nỗi khốn cùng
Nước non binh biến, hải hùng qua đi
Tưởng chừng chẳng có phân ly
Ngờ đâu lính trận... Ôm ghì mộ Anh
Tưởng chừng em mãi tóc xanh
Để mơ mộng giấc ngoạn lành tuổi thơ
Tưởng chừng sóng biển vỗ bờ
Nào hay trôi xác em chờ Tự do
Tưởng chừng tù ngục đối no
Không còn ở giữa hỏa lò trần gian
Tưởng chừng sông núi giang san
Còn trong hành khúc rộn ràng quân ca
Tưởng chừng vọng tiếng sơn hà
Việt Nam yêu dấu - Đời tha phương buồn

(Viết cho Tưởng Niệm Tháng 4, 2014)

Đắm Đuối Một Lần

Chút mưa, chút nắng trần gian
Ai người che chở hoa tàn phấn hương
Dỗ dành một chút dặm đường
Kéo em mắt ướt thấy thương vô cùng
Biết đâu vạn nẻo nghìn trùng
Không gặp em nữa ... theo cùng với em
Ta còn quăng ngăn bên thềm
Làm sao tay nắm êm đềm em ơi
Vẫn mơ mộng ước cuối đời
Mơ Em. Mơ chỉ như lời mây bay
Chỉ như một nhấp men say
Nụ hoa xanh biếc đã quay cuồng tình
Có đam mê cũng lặng thình
Có yêu cũng chỉ riêng mình ta thôi
Cung nghinh em bước lên ngôi
Lụa là nhung gấm. Sơn môi bồng gàn
Ừ thì em tựa giai nhân
Để ta đắm đuối một lần bên em
Rót đi rượu uống say mèm
Gã giang hồ chợt nửa đêm rối lòng ...

Đất Khách

*Ly hương đất khách quê người
Em ơi chắc đã bên trời pha sương
Dư âm tà lụa Đông phương
Níu chân ta buổi hành hương về nguồn
Ngó trông mây lạng lẽ buồn
Giữa con phố cũ tròn vuông với tình
Tìm em cổ tích lung linh
Mở trang huyền thoại nghe kinh vô thường
Bóng xanh rêu của phố phường
Phủ vai áo bạc dặm đường phu thê
Tìm hoàng hôn cuối bờ đê
Thắm màu nâu đất ngõ về trăng soi
Mai kia hạt lúa luân hồi
Trở đòng đòng ngọt đềm bồi ơn em
Tìm câu hát ví dặm thêm
Ầu ơ kéo kẹt võng êm mẹ hiền
Tìm trong tửu quán huyền thuyên
Chuyện xưa đã cũ như triền dốc quen
Ở thì cối tục bon chen
Vẫn nghe thoang thoang hương sen thì thầm
Nhớ, quên ngàn ấy tháng năm
Ta người đất khách xa xăm bạc tình*

Dấu Chỉ một Đêm.

Xỏ khuyên tai đợi cuộc tình
Vén tơ tóc mượt trăm nghìn vấn vương
Thoa màu son đỏ bùa thương
Viền quanh môi mắt phấn hương thiên đàng
Hôn em nét ngọc điểm trang
Say mùi tục lụy áo hoàng hôn mơ
Váy hoa bông xuống ơ hồ
Vai thơm e then đôi bờ thanh xuân
Đêm như trăng muện ngại ngần
Đi về ngủ trọ trên thân ngọc ngà
Để rơi ân ái mượt mà
Ta nâng niu gói giữa tà áo em
Một đêm dấu chỉ một đêm
Giấc khuya quên cả ngoài thềm sương rơi
Trái tim lặng lẽ không lời
Đề câu thơ tặng tình ơi yêu người

Đổi Thơ Lục Bát

*Đem câu thơ ép ra tình
Gập ghềnh âm điệu trăm nghìn truân chuyên
Chỉ vì quả đất xoay nghiêng
Hay vì tim nhỏ đảo điên yêu người
Buồn vui sao chợt rồi bời
Phai đi son đỏ môi cười năm xưa
Thôi thì năm tháng dư thừa
Thả trôi lá biếc cho vừa mênh mông
Câu thơ mắc cạn giữa dòng
Buông ngang đoạn khúc se lòng em chẳng
Lắt lay một cỏi trắc bằng
Đổi thơ lục bát hóa trăng diễm tình
Biết đâu trong chốn lặng thinh
Em lên non kể chuyện mình tròn vuông
Dường như đá cũng biết buồn
Như ngàn năm thuở cội nguồn cô đơn*

Em Hoàng Hạc Bay

Đem thơ lên núi đợi trăng
Mới hay trăng đã buồn giăng cõi lòng
Đi về lại tiếc dòng sông
Tiệc xưa nguyệt bạch áo hồng với em
Tiệc ta say với thân mềm
Hương bay đọng lại hóa đêm thơm lừng
Tiệc em bóng nguyệt nửa chừng
Uống trăng, uống cả ngập ngừng môi nhau
Làm sao quên được ngàn sau
Yêu em từ thuở môi cau với trầu
Trăng ơi đừng có bạc đầu
Dẫu trăm năm đã thề câu êm đêm
Thôi ta xuống núi đợi em
Đợi thung lũng cũ đợi xem lá vàng
Đợi em trăng núi vỗ vàng
Đợi em áo mới... em hoàng hạc bay
Ta ru em giữa trời mây
Giữa trăng, giữa núi, vòng tay ân tình

Em Vỗ Cánh Bay

*Nghìn trùng em vỗ cánh bay
Ta lâm râm khẩn tịnh chay cõi lòng
Lạy Trời xuân hạ thu đông
Nở hoa cỏ biếc mênh mông em à...
Nhỡ em mỗi cánh đường xa
Dừng bên quán trọ ngắm tà dương xưa
Lỡ mai trời đất nắng mưa
Uớt em cánh mỏng tội chưa... Anh buồn
Thôi đành ánh mắt ngó sông
Về đâu em hỏi chiều bông nắng chiều
Trái tim trầm khúc bước liêu
Tìm em mãi tận cuối phiêu du đời
Mây đừng xóa dấu mây ơi
Áo em trắng muốt giữa trời hoang vu
Chiều se sắt nhớ nghìn thu
Hay là ta đã... đã ngu ngơ tình
Giang tay ôm trái tim mình
Ôm đôi cánh đã dậm nghìn phương xa
Biết đâu Em vẫn của Ta
Đầu bay trăm hướng tưởng là biệt tăm*

Én Nhạn Lìa Đôi

Em-Ta én nhạn lìa đôi
Một ngày chợt bỗng chia phôi cuối đời
Đón đau vĩnh biệt lệ rơi
Phân ly thôi đã nghe lời phượng loan
Bên kia bờ bắc Hiếu Giang
Ra đi. Về lại muôn vàn tiếc thương
Trái tim Ta khóc đoạn trường
Đất trời để lại Vô Thường đan tâm
Cuồng quay hay dấu âm thầm
Vẫn như rưng rức những âm vang sầu
Ta-Em tóc đã bạc màu
Tạ ơn Em đã qua cầu trăm năm
Ngỡ như lời chúc nguyệt rằm
Tơ duyên chồng vợ xa xăm vẫn còn
Đâu rồi Em thuở vuông tròn
Lạy Ta một lạy sắt son cau trầu

(Viết cho Chị - ngày 7 tháng 3, 2014)

Giai Nhân

Về theo quán trọ bên đời
Nhiệm mầu ngày tháng ta ngồi bên nhau
Cỏ cây biêng biếc sắc màu
Nghe tà dương động mái đầu bạc phơ
Vẫn em một thuở ban sơ
Vẫn anh từ độ giận nợ si tình
Vẫn sương mai sớm bình minh
Chiều về núi thẳm lung linh trăng ngà
Vẫn em hoa bướm ngày qua
Bước vào cổ tích thoáng tà áo bay
Vẫn như thơ một dòng say
Đêm về ru giấc loay hoay với tình
Trái tim giữ lại cho mình
Vàng son hạnh phúc thuở tình lên ngôi
Yêu nhau sóng cuộn dòng trôi
Mặt trời hóa kiếp chưa thôi yêu người
Để Ta đắm đuối một đời
Ngắm em môi đỏ nét cười hương hoa
Câu thơ reo khúc hoan ca
Em - giai nhân của đêm qua trao tình

(12 tháng 6, 2012)

Giàn Bầu Ơi À...

Nhớ chi năm tháng đoạn trường
Rưng rưng chân bước ruộng vườn khuất xa
Nhớ chi bóng đổ chiều tà
Hồn quê bông trắng đơm hoa đậm chồi
Nhớ chi sông đã lở bồi
Giàn bầu xanh mượt vũng nôi cội nguồn
Nhớ chi nửa khúc bầu thuôn
Gieo neo chân mẹ qua truông gánh gồng
Nhớ chi duyên phận má hồng
Giữa dòng ly loạn đã không vẹn tròn
Nhớ chi hai chữ mỗi mòn
Phụ thê ly biệt viên son nhạt màu
Nhớ chi thấm đẫm dạ sâu
Ôm con thơ đại ru ầu ơ... ngoan
Để nghìn vạn dặm mênh mang
Giàn bầu ơi, ngỡ như làng quê xưa

Giao Phối

*Yêu em tròn trịa chờ mong
Chữ yêu thương chợt xuôi dòng sông xưa
Âng khuâng năm tháng đón đưa
Dấu yêu còn lại say sưa ngọt ngào
Nghe trong rơi rớt hư hao
Dẫm ba sợi tóc đêm nào cuồng si
Đam mê - ở lại ... về đi
Đời như quên lửng chỉ vì tương tư
Mai sau nhớ lại tưởng như
Em-Ta thừa nợ gặp từ hoang sơ
Em ơi gót nhỏ nàng thơ
Bước đi để lại sợi tơ mượn tình
Theo em muôn vạn dặm nghìn
Nụ cười em vỡ ta xin để dành
Đem về giữa chốn kinh thành
Tấn cung Hoàng Hậu một cành sắc hương
Trần gian nhã nhạc muôn phương
Mặt trời lộng lẫy trao vương miện tình
Bóng trăng ngậy ngất hương quỳnh
Từ đêm giao phối bến tình xô xao*

Giữ Hoài Áo Lụa

Giữ hoài áo lụa cho anh
Để mai còn lại một nhành dẫu yêu
Để theo em quãng dặm chiều
Ấn màu sương khói ít nhiều hương đưa
Để bên vạt tóc thơm xưa
Còn đường ngói rã em chưa bụi trần
Để em là mãi giai nhân
Cánh hoa phong nhụy trong ngần trao anh
Để rừng còn trở lá xanh
Bên con phố cổ nắng hanh ngóng tình
Để em tìm giữa vô tình
Đằng sau áo lụa anh nhìn yêu thương
Để nghe tiếng lá cuối đường
Dịu chân em bước đã dường say men
Để em pha tách trà sen
Đãi người tri ngộ lạ quen hồng trần
Níu câu thơ xuống thật gần
Xuôi giòng lục bát thả vẫn tương tư

Guốc Em...

*Cho anh theo guốc mộc em
Hương xoan, lộc cộc làm mềm lòng anh
Ngõ tre ngõ trúc vòng quanh
Võng ru kẽ kẹt mái tranh thuở nào
Chút duyên ửng thắm má đào
Sao như vọng lại nghẹn ngào câu thơ
Đất quê một đợi hai chờ
Lòng người xa xứ đôi bờ nắng phai
Lên rừng xẻ gỗ tìm ai
Dáng xưa guốc mộc nghiêng quai với tình
Tìm đoan trang một bóng hình
Hai mươi năm đã muôn nghìn dấu yêu
Anh đi từ thuở bước liêu
Đem theo tiếng guốc vạn điều xót xa
Biết đâu ... em của người ta
Của người vạn dặm xứ xa quê mình
Sông trôi hoa tím lục bình
Lênh đênh sóng nước chữ tình về đâu
Về theo đời của bể dâu
Bao nhiêu nước mắt đêm thâu cũng đành
Guốc ơi là lỗi của anh
Bỏ em mộc mạc, héo nhành lúa thơm*

Hạt Thiên

Hạt thiên rụng xuống cội cây
Hóa thành đá biếc ngấm mây lưng trời
Biết tìm đâu nữa em ơi
Ta cuồng tâm đờ một người tình si
Thì thầm với đá phẳng lì
Đem câu kinh khắc điều gì hỏi em
Rằng ta như trái tim mềm
Như dòng suối chảy ngày đêm chung tình
Như rừng xanh lá lặng thình
Mướt non, già cõi với nghìn trăng khuya
Khởi nguyên vạn nhánh phân chia
Cuối cùng về lại đường bìa nhân gian
Mai kia hội ngộ đá vàng
Xóa màu đá thẫm phủ tràn râu xanh
Ơi giòng... giòng chảy vây quanh
Hồ như trăm suối ngọn ngành về đây
Vẫn là biêng biếc trời mây
Vẫn phiêu đá cũ... áo bay phương nào
Tâm thiên lay động ngõ vào
Rừng hoang khép lại, quên sao xuyên tình

Hạt Thiên Trong Veo

Một ngụm trà, một ngụm thơ
Câu thơ chọt xuống trần mơ duyên tình
Ngắm em tấm áo bình minh
Trong Xuân nắng sớm vạn nghìn thiên hương
Về theo nguồn cội thiên sương
Từ lau lách của bốn phương mây trời
Từ trăm năm đọng giọt rơi
Con sông, dòng suối mưa ơi ngọt ngào
Từ hoa mở cánh hồng đào
Dâng lòng tinh khiết đón chào sớm mai
Em về với lọn tóc mai
Ngồi bên đôi lá nhớ hoài biếc xanh
Mai kia chồi nhú trăm ngành
Bạt ngàn ấp ủ hóa thành trà hương
Nắng, mưa, sương của Vô Thường
Ta-Em hội ngộ quãng đường tâm duyên
Đất Trời mở cõi uyên nguyên
Tách trà thơm nở hạt thiên trong veo

Hoàng Hôn Xưa

Ngõ ngang vạn dặm núi sông
Ngoảnh nhìn chốn cũ mênh mông bến bờ
Bao nhiêu năm cuộc ngóng chờ
Tàn cơn mộng dữ ơ hồ ước mơ
Bốn mùa vô tận hoang sơ
Chốn xưa ngồi đợi câu thơ trong ngần
Trái lòng giữa cõi phù vân
Thanh xuân còn lại đôi vầng nguyệt tan
Nghe như thương nhớ đã tràn
Dừng chân sương khói thên thang với đời
Tưởng chừng rừng núi xẻ đôi
Cạn ly, ly cạn... chia phôi bao giờ
Tháng năm bỏ lại bơ vơ
Trái tim quay quắt một bờ nước non
Bình minh thôi đã mỗi mòn
Phai con nắng nhạt vòng tròn cũng tan
Thôi em lặng lẽ mộng tàn
Làm sao về gặp lại hoàng hôn xưa

Hỏi Lá Rừng Thu

Ẩn trong xa khuất đại ngàn
Một dòng thác đổ. Thiên đàng. Trần gian
Kiếp xưa ta đã trở tràng
Hóa thân giọt nước lã làng giãc thu
Sẽ là con thác miên du
Ngây ngô khờ dại thiên thu đa tình
Để trong sương sớm bình minh
Bọt tung trắng xóa ngấm hình dáng mơ
Uớt da thịt, uớt cung tơ
Uớt thân trinh nữ đôi bờ sắc không
Mai ta hẹn với cuồng nông
Kể rằng em đã mênh mông chốn nào
Em như tiên nữ má đào
Sơn tuyền cũng đã xô xao chạnh lòng
Ta thà một cõi ngóng trông
Quên đi tục lụy bênh bồng phiêu du
Ta về hỏi lá rừng thu
Hỏi xem phiến đá có ngu ngơ tình

Hòn Đá

Bơ vơ hòn đá lặng buồn
Đâu rồi tĩnh lặng cội nguồn ban sơ
Mặc cho xuôi, ngược, hững hờ
Đời trôi giòng chảy qua bờ tử sinh
Suối nhìn đá đứng lặng thinh
Biết cơn đau đã tượng hình rêu xanh
Có gì đâu chút mong manh
Từ thân bụi nhỏ hoá thành núi non
Một ngày núi vỡ, thân mòn
Đá rưng rưng khóc chẳng còn như xưa
Đất trời, cây cỏ, nắng mưa
Vẫn quanh quẩn đây như chưa xa rời
Tháng năm huyền thoại đầy vơi
Đá chồng như thế một đời bên nhau
Tựa vai chia sẻ niềm đau
Rằng mai rồi sẽ qua cầu lãng quên
Đá nghiêng hòn đá chênh vênh
Nghe trong sâu thẳm lênh đênh dạ sầu

Hồn Sách Thơm

Mở hồn sách mỏng thơm tho
Ngẩn ngơ chữ nghĩa tròn vo như tình
Tạ lòng em bước cung nghinh
Nửa câu thơ kể chuyện nghìn cõi tiên
Sắc huyền hỏi ngã chao nghiêng
Yêu em bằng trắc thăng thiên lên trời
Trái tim ở lại với đời
Giấu trong trang sách gọi hời "Em ơi..."
Khuya trăng đổ bóng nửa vời
Em là ảo ảnh ? Ru đời ta ngoạn
Gã xưa ...Ta đẩy hoang đàng
Tháng năm trôi dạt tưởng ngàn xanh rêu
Ta như bay bổng cánh diều
Hóa thân con chữ viết liều "Yêu em"
Thương trang giấy trắng lấm lem
Chữ tình ngơ ngác lại thêm dại khờ
Dường như trang sách giả vờ
Để cho tục tử ở nhờ cõi yêu

Hồn Nghiêng Cánh Mỏng

Hồn nghiêng cánh mỏng chao lòng
Phút trăm năm tưởng hư không về trời
Tay người lau lệ đầy vơi
Trong cơn đau đã chợt rơi vô tình
Dấu mê, dấu tỉnh... một mình
Gánh cho hết cuộc đặng trình trần ai
Ư thì ngọc nát vàng phai
Đâu như dịu ngọt kề vai với người
Tóc xanh tiếc sợi rụng rơi
Vẫn màu biêng biếc một trời mây bay
Môi còn quyến rũ men say
Tim còn mê muội lỡ vay với tình
Chợt như mất nét lung linh
Dấu mù mờ thấy bóng hình nhân gian
Về đâu đôi ngả đôi đàng
Chỉ cần khép nhẹ một hàng mi cong
Có ai đứng đợi ngóng trông
Như câu thơ rớt bên song cửa tình

Hồng Nhan

Hồng nhan em đấy hồng nhan
Quên đi dăm chữ ngõ ngang đời em
Đòi chi một chút êm đềm
Vói tay hạnh phúc trắng thềm ngoài hiên
Say em, say rượu ngả nghiêng
Biết đâu đêm ấy áo viền lá lơi
Để quên ngôi rẽ một thời
Tóc mai ơi hỡi rồi bởi lòng em
Nghe như chữ nhớ lòng mềm
Thành cơn mộng đẹp ta thềm quắt quay
Níu trăng lại nhé đừng bay
Níu thơ em với cuồng say Hồ Trường
Áo em nhẹ tựa khói sương
Trần gian khoác vội thiên đường điểm tô
Phải chi ta khách giang hồ
Mời em chén rượu trầm trồ giai nhân
Ngắm em ừ nhĩ trong ngần
Nhớ gì giây phút một lần luyện lưu

Hứng Giọt Khế Rơi

Đưa tay hứng giọt khế rơi
Dấu trong hay đục vẫn đời hồng nhan
Hứng sương rải xuống đôi vàng
Từ xanh lá biếc từ hoàng hôn phai
Hứng mưa từ khóe mắt ai
Hôn em chợt ướt tóc mai tội tình
Hứng con nắng thuở em nhìn
Một lần ngoảnh lại mây hình như bay
Hứng hương phấn vội lắt lay
Điểm trang môi nhạt mới hay hoa tàn
Hứng âm vang một nốt đàn
Dâng tình sính lễ mộng tràn trăng sao
Ta thèm uống giọt khát khao
Sương, mưa, nắng với môi đào ửng son
Dấu ta ngồi đợi trên non
Đợi ngàn lá rụng, đợi mòn lối trắng
Đợi quên ngày tháng nhọc nhằn
Đợi em ... Ta đợi dấu bằng trắc phai
Dấu em mòn cả gót hài
Bốn mùa thôi đã mệt nhào trần gian

Hương Khói Cuối Cùng

Mày ơi, hương khói cuối cùng
Tao - Mày vĩnh biệt nghìn trùng xa nhau
Xác thân Tao vạn niềm đau
Còn đâu đôi mắt... đêm sâu suốt đời
Còn đâu vùng vẫy phương trời
Đôi chân để lại. Một thời dọc ngang
Cánh tay phút chốc gãy ngang
Lìa thân, gởi lại bên hàng kẽm gai
Mày ôm Tao khóc. Đời trai
Từ đây Mày sẽ buồn hoài. Xót xa
Không, Tao còn sống thật mà
Cũng Tao một đoạn đêm qua hải hùng
Cái lưng Mày ấm lạ lùng
Tao băng đồng, suối, trùng trùng bủa vây
Hỏa châu soi bước chốn này
Ráng đi mình sẽ về ngay chiến hào
Tao thương Mày quá, làm sao...
Cầu Trời Mày sống, để Tao có Mày ...

Hương Núi

Từ lòng, núi đã tỏa hương
Vạn điều như thể thiên đường dung nhan
Núi sao không mặc áo vàng
Như em thuở ấy rộn ràng thanh xuân
Để bờ lưng sẽ thật gần
Tóc ai thả xuống một phần đời ta
Núi sao không mặc áo hoa
Như lan tím thắm chiều tà rừng hoang
Vọng nghe tiếng hú đại ngàn
Vút sâu thăm thẳm vọng hoàng hôn phai
Núi sao không đắm sương mai
Cửa đêm lạnh buốt hoẵng nai giật mình
Giữa khuya sao sáng lung linh
Núi ôm vách núi ngấm tình nhớ ai
Núi sao lại trách mưa hoài
Tuôn nguồn nước đổ mệt nhòa lãng du
Núi ơi dừng bước. Cuối thu
Ở trong cõi lặng sương mù đợi ta

Hương Ơi....

Đất trời nở đóa hoa vàng
Hương Ơi cúc áo rộn ràng tháng năm
Gối tay lót áo tơ tằm
Lệch vai thon thả em nằm kề bên
Hồn ta lạ quá lênh đênh
Tóc mây trang điểm nhớ quên tuổi mình
Lượn cong vòng nguyệt đa tình
Chồi non hé nhụy cung nghinh đêm hồng
Trái tim chợt thoáng cuồng ngông
Yêu em đan díu khúc sông ả tình
Thiên hà mở cửa lung linh
Để ta bệ kiến Thiên Đình cầu hôn
Tìm trong sâu thẳm vô ngôn
Dâng em lấp lánh những xôn xao lòng
Dịu em vào chốn mênh mê
Ta chiêm ngưỡng cõi hư không vô đề
 Xoay nghiêng dáng mỏng đam mê
Trăng sao vũ trụ đi về thiên thu

Hương Quế Phai

Dấu cho hương quế phai đi
Rừng xưa cũng vẫn ôm ghì yêu thương
Để trong mưa nắng vô thường
Nở chùm hoa nhỏ đoạn trường dưới trăng
Bài thơ bỏ dấu trắc bằng
Đêm qua dưới gối đã thăng hoa tình
Còn dăm ba chữ lung linh
Rớt rơi ở lại rụng nghìn cánh bay
Nửa đêm trăng cửa lắt lay
Khuyết thêm mảnh vỡ cuồng say thiên hà
Dìu nhau lên đỉnh nguyệt tà
Khép trần gian lại - Rừng và Ta Em
Hút sâu trong cõi dịu êm
Dường như thơm ngát bốn bề tỏa lan
Cúi đầu lạy tạ nguyệt vàng
Tạ em hương quế, tạ ngàn hoang vu
Tạ rừng trải lá vàng thu
Tạ trăng thánng chín như phù vân xưa

Hương Thiên

Vỗ tay ngắm nước suối trong
Hương thiên đọng lại giữa lòng bàn tay
Dường như thấp thoáng mây bay
Từ trời đổ xuống với đầy giọt rơi
Trong veo tâm tịnh giữa đời
Bọt mưa tan biến theo lời hư không
Hóa thành Xuân, Hạ, Thu, Đông
Đi về như thể ngóng trông cuối đường
Để hoa cỏ lá đời thường
Dậy thì một sớm tỏa hương nhiệm màu
Phù du đâu có về đâu
Vẫn sương mù ấy qua cầu thời gian
Chỉ như một thoáng vội vàng
Đã như tiền kiếp trăm ngàn hóa thân
Rừng nghe suối hát trong ngần
Trong em còn lại giọt trần ai rơi
Ta đi nói với đất trời
Lên đênh mây trắng em ơi còn gì

Khe Khẽ Vàng Phai

Hoàng hôn khe khẽ vàng phai
Ngủ đi con nắng miệt mài trần gian
Ngày vui khép lại rộn ràng
Cho đêm tình tứ đợi nàng nguyệt thương
Một lần chân bước vẫn vương
Chốn xưa còn đây, mùi hương theo về
Chuốc hoa, chuốc rượu đam mê
Trầm luân trong cõi đi về ái ân
Dẫu đời mấy ngọn phù vân
Ta-Em biết đây ... vẫn gần vẫn xa
Có hay rừng, phố cổ, hoa
Vẫn còn nhắc nhớ dáng ai năm nào
Ta nằm trên gối ngọt ngào
Mà nghe bóng đổ trên đào nguyên xưa
Đổi chiều theo với nắng mưa
Thành đêm nhạt nguyệt cho vừa lòng Em

Khép Lòng

Khép lòng lại với cỏ cây
Nhủ thầm ta sẽ như mây phiêu bồng
Sẽ như một cõi mệnh mông
Chở màu tím tím qua sông lục bình
Sẽ như gấm vóc đặng trình
Nước non xuyên suốt dặm nghìn giang sơn
Sẽ như biển rộng thênh thang
Lặng màu xanh biếc ôm choàng quê hương
Sẽ như Cô Tấm yêu thương
Hay trang cổ tích vẫn vương Cuội, Bờm
Sẽ như lúa chín cội rơm
Bí bầu dằm thắm nở thơm nhụy vàng
Sẽ như áo lụa em sang
Một ngày hương phấn rộn ràng duyên tơ
Sẽ như Xuân, Hạ, Thu mơ
Đông qua để lại bài thơ Vô Thường
Sẽ Em-Ta vạn nẻo đường
Bên kia tí tắp trùng dương quê nhà
Mây ơi ráng đỏ chiều tà
Màu xưa son sắt tưởng là quê hương

Khi Đất Mở Lòng

Mở lòng đất đón Mà về
Màu cao nguyên đỏ hồn quê chân tình
Bạn Mà ngồi đây... chúng mình
Không bi đông rượu mà hình như say
Quạnh hiu lá đổ chốn này
Cao su thẳng tắp gió lay ơ hồ
Thôi Mà nằm đó làm thơ
Tao đàn ru một giấc mơ thiên đàng
Có Tao- Mà thuở ngang tàng
Ngừng tay súng buổi tan hàng phân ly
Mà xong vai nợ nam nhi
Còn Tao lặng lẽ ôm ghì vết thương
Gạt tay Tao ở chiến trường
Mà dành cái chết vô thường thay Tao
Nợ Mà, Tao biết trả sao
Nói thầm với đất ghen ngào dăm câu
Giữ xương cốt lại ngàn sau
Anh hùng tử trận sắc màu cờ vinh
Thôi Mà hồn xác anh linh
Ngủ yên với đất ngắm nhìn sao khuya

Khuya Đợi Giao Thừa

*Pha trà đợi đón Giao Thừa
Nhớ nhà ... nhớ quá ngày xưa trở về
Trùng trùng xa biệt đất quê
Thèm nghe pháo nổ đam mê thuở nào
Tìm đâu nụ cúc cành đào
Mai vàng nhụy biếc dâng trao cho đời
Thả câu lục bát lên trời
Nhấn cây nêu gửi nghìn lời sắt son
Bên kia non nước, nước non
Rừng rưng nước mắt tưởng còn như xưa
Gỗ trầm hương khói về chưa
Còn ta đứng ngóng nắng mưa trông chờ
Đợi con đò của tuổi thơ
Áo quần xúng xính ước mơ ngọt ngào
Đợi hàng cau nhỏ vút cao
Tình ơi phu phụ ngõ rào ướm duyên
Đợi em môi má đào tiên
Ứng hồng rượu chuốc mắt viễn yêu thương
Đợi nghe chim hót trong vườn
Bờ đê ngọn cỏ nắng vương cuối ngày
Hoàng hôn pha khói lam bay
Nghe như thôi đã mắt cay cạn dòng
... Có gì đâu phút mênh mông
Đêm Giao Thừa nổi nhớ mong chạnh lòng*

(Giao Thừa Xuân Giáp Ngọ 2014)

Lộng Lẫy Giữa Đời

Vẫn như lộng lẫy giữa đời
Mấy ai biết được tóc ngài ánh trắng
Vẫn còn hương áo hoa đăng
Của đêm hội ngộ từ thăng hoa tình
Vẫn theo nét vẽ môi xinh
Lượn như cánh mỏng trao nghìn nụ hôn
Vẫn tay chạm cỡi vô ngôn
Chợt nghe da thịt tựa hồn ngẩn ngơ
Vẫn tìm trong ngõ ngách thơ
Cửa thiên đàng mở bên bờ trần gian
Vẫn trong hoa nở nhụy vàng
Chút hương khép nép sợ hoàng hôn phai
Vẫn chân bước nhẹ trần ai
Dẫu đôi khi đã mệt nhòa đón đau
Vẫn em năm tháng qua mau
Tiếng yêu lặng lẽ trước sau yêu người
Kiêu sa để lại cho đời
Em theo gió lộng lên trời hương bay

(22/9/13)

Lựa Vô Ngôn

*Em theo ngôn ngữ vô ngôn
Theo đêm khuya lắng, theo hồn ngất ngây
Theo mưa rơi giọt tình say
Đến vô cùng tận mới hay yêu người
Theo tà dương giữa đất trời
Con trăng uẩn khúc ru đời oan khiên
Tình cờ hai chữ ngộ duyên
Dịu dàng để lại môi hiền nét son
Ngày xưa gãy khúc vương tròn
Em trong lặn hụp tưởng còn hồn ma
Đi rong giữa cõi ta bà
Vẫn là em đấy... là Ta với Mình
Tưởng đâu quên hết lời kinh
Mở trang sách cổ thi nhìn hư vô
Đem kinh thư vất xuống hồ
Như đời em đã lỏa lồ trần gian
Nghe trong huyết lệ hai hàng
Một lần rồi dứt muôn vàn đắng cay
Vất đi ngôn ngữ đắm say
Lựa vô ngôn ngắm vòng tay đa tình*

(22/9/13)

Lục Bát Ngủ Ngoan

Ru em lục bát ngủ ngoan
Tóc mây thả xuống vườn hoang thiên đàng
Mi cong mơ giấc cung vàng
Bụi trần quên hết nửa trang vui buồn
Chữ tình tay níu, tay buông
Cung thương trả lại ngọn nguồn cứu mang
Tiếng yêu sao quá muộn màng
Là âm thanh của rộn ràng xuân xanh
Giấc mơ. Đời thực. Loanh quanh
Tìm nhau rêu đã phủ thành mảng quên
Nhớ quên giây phút không tên
Đôi khi bất chợt như mệnh mông trời
Mơ đi đâu vẫn không lời
Đợi em - tắt nắng cuối đời với anh
Kiếp xưa em đã để dành
Ngày đêm nhật nguyệt hóa thành áo hoa
Để mai gặp lại anh mà...
Vẫn em thuở nọ như là thiên thu

Luồn Tay Vú Mẹ...

*Luồn tay vú mẹ sữa thơm
Môi con chúm chím hoa đóm ngập lòng
Cuộc đời mẹ tựa dòng sông
Nắng mưa đôi ngả mệnh mông đất trời
Miếng cơm mẹ mớm một đời
Nuôi con khôn lớn đây với tháng ngày
Mẹ xưa áo lụa như mây
Vá chằng vá đụp với bầu con thơ
Còn đâu tóc mượt ngấn ngơ
Sợi rơi, sợi rụng bạc phơ mây chiều
Ru hời vọng tiếng thương yêu
À ơi...câu hát chắt chiu trăng tà
Canh khuya mẹ thức dần qua
Nước ròng, nước lớn phù sa lở bồi
Con nghe tiếng mẹ đầu môi
"Thương con của Mẹ..." văng nôi đêm trường
Mẹ quên trang điểm phấn hương
Gió bay tóc rối bên đường gian truân
Mẹ ơi giọt sữa trong ngần
Ấm hơi vú mẹ tim nồng yêu thương*

Ly Hương Vọng Âm

Ly hương còn vọng dư âm
Hồn xưa chốn cũ lặng thầm nhớ quê
Quế hương đâu lối hẹn thề
Vẫn là cố quốc tìm về trong mơ
Đất nâu hạt bụi đôi bờ
Lòng không cách trở sao giờ biệt tăm
Để nghe trăng khuyết trăng rằm
Đếm thời gian tựa giọng trầm thắm sâu
Đau lòng mây sẽ về đâu
Mai thôn, núi Lĩnh dâng sầu mệnh mang
Cố hương xuân sắc phai tàn
Hoàng hôn nghiêng nắng cung đàn tơ vương
Nghe như sông núi đoạn trường
Quặn đau tắc dạ dậm đường gian truân
Xứ người. Cố quận. Bước chân...
Dấu trong tim quăng xa gần nhớ thương

(Bài thơ đề tặng "Quê Mai Lĩnh")

Mai Thuở Vàng Hoa

Môi còn son dấu cạn ly
Mắt còn đọng lại phút đi không rời
Mây trôi tóc bạc cuối đời
Chiều phai lá rụng ngàn lời gian truân
Hỡi em ánh mắt giai nhân
Chút gì trông ngóng thật gần thật xa
Em như mai thuở vàng hoa
Đóa xuân sắc đượm đêm qua rất nồng
Rượu mời trao hết cõi lòng
Câu thơ lạc vận theo giòng ly hương
Gói trong rưng rức nhớ thương
Là nghìn con ngõ dậm đường khuất xa
Phải chi đừng có nhạt nhòa
Thì con phố cũ theo ta chung tình
Phải chi em chẳng trầm mình
Vào trong cốc rượu đa tình với ta
Hỡi em nhan sắc mặn mà
Ta nâng niu ngắm lựa là hoàng mai

Mảnh Tang Lòng

Anh Linh, xương máu, núi sông
Vẳng kèn Tử sĩ ngóng trông anh về
Lắt lay sương phụ ngõ quê
Lạy chồng xin giữ lời thề sắt son
Anh ơi trống vắng đêm mòn
Trăm năm biên biệt dấu còn thương yêu
Tìm anh giữa chốn xanh rêu
Mới hay đứt đoạn gổi thêu ân tình
Con - Em giờ chỉ một mình
Khăn tang hương khói phủ hình bóng anh
Còn thân xác đổ bên thành
Đất nâu vùi lấp vây quanh bạn bè
Buông tay súng vẫn còn nghe
"Mày ơi, sao vậy..." tao che đạn thù
Hai người lính giữa thâm u
Máu tràn thấm ngực nghìn thu tuôn dòng
Quê hương một mảnh tang lòng
Tháng Tư còn đây một giòng đau thương
Triệu khăn xô của đoạn trường
Còn chẳng oan khuất vẫn vương chốn này

Màu Lụa Lả Lơi

Cũng đành lổi hẹn chén son *
Áo hoa xếp lại vuông tròn nghĩa ân
Đâu hình bóng thoáng xa gần
Đâu hương hoa của những lần khát khao
Ừ thì cứ nhớ ngọt ngào
Nhớ đêm hôm ấy mưa rào bên hiên
Nhớ em bóng nguyệt năm nghiêng
Kiếp xưa gom lại thành viên môi son
Cứ như Tháng Sáu cỏ non
Để tình ta sẽ véo von với đời
Em - như màu lụa lả lơi
Ta - câu lục bát ngỏ lời yêu em
Tham lam ta níu đòi thêm
Ta-Em cứ mãi êm đềm nghìn năm
Vì vô biên cõi trăng rằm
Chứ đâu chỉ có trăm năm xuống trần
Dẫu đời chút bụi phù vân
Chút phiêu bồng đã chọn thân xác hờ
Đôi Ta đi giữa tình cờ
Mà sao hạnh ngộ một bờ tình thơ

* Chén Son : Mượn từ trong Ca Dao

"Nguyệt rằm nguyệt gác mái đình

Chén son chưa cạn sao tình đã say"

Mẹ Ơi !

Bàn tay mẹ đã lạnh rồi
Còn đâu giây phút mẹ ngồi với con
Còn đâu dìu bước chân non
Còn đâu mớm, đút cơm ngon mỗi ngày
Còn đâu ôm một vòng tay
Còn đâu rờ trán những ngày ốm đau
Còn đâu lặn lội cháo rau
Còn đâu khuya lạnh nằm co
Còn đâu manh áo nhường cho con mà ...
Còn đâu gân guốc tay ngà
Còn đâu sương muối đường xa cõi trần
Còn đâu dáng mẹ ngọc trân
Còn đâu năm tháng, bước chân vô thường
Còn đâu ánh mắt yêu thương
Mẹ ơi, con biết đoạn trường phân ly
Con nhìn di ảnh người đi
Nụ cười còn đấy, tử quy xót lòng

Mẹ Ơi, Tay Mẹ !

Mẹ còn... Mẹ mất rồi sao
Bàn tay mẹ ấm hôm nào còn đâu
Trán con nóng, vội lo âu
Trán con lạnh, thức đêm thâu dỗi dành
Khuya ngồi nước mắt vòng quanh
Nguyện xin cao cả ơn lành cho con
Mẹ ơi trên đỉnh chon von
Tóc sương điểm bạc héo hon xuân thì
Xưa tay mẹ dắt con đi
Bước đầu chập chững khắc ghi nỗi mừng
Mong con thôi bước ngập ngừng
Gót chân son vững chớ đừng lệch nghiêng
Mai con rụng rỏ sách hiền
Mẹ ơi, Mẹ đã đường viền chân chim
Một ngày tháng thốt con tìm
Tay Mẹ cầm bút đã chìm khuất xa

Mê Thất

Em từ Mê Thất bước ra
Vẫn eo dáng ngọc, vẫn là tiểu thư
Vẫn môi mắt của hiền từ
Vẫn yêu ngày tháng còn dư cuối đời
Đâu bàn tay của tình ơi
Ấm năm ngón nhỏ một thời bên nhau
Sao trần gian chỉ một màu
Tường vô trắng quá... nát nhàu xác thân
Về - Đi đôi ngã tần ngần
Có còn anh đấy thuở gần chiều phai
Chập chờn dáng đổ bóng ai
Ngược xuôi về lại, tóc mai lò xo
Lạ chưa son đỏ hôm qua
Vẫy tay thôi đã nhạt nhòa môi ngoan
Tình đơm hoa nở nhuộm vàng
Hồng nhan em biết đã ngàn gian truân
Thêm một lần nữa nhị phân
Tâm- Thân đôi ngã . Cúi gằm hôn em ...

Mộ Phần Tạm Dung

Vùi chôn lấp mộ một lần
Thôi Anh ở đây, mộ phần tạm dung
Tặng người bia gỗ thủy chung
Họ Tên còn lại, nghìn trùng trùng xa
Đường rừng, suối cạn dòng qua
Dưới gốc cổ thụ để mà tìm nhau
Mấy mươi năm sẽ bạc đầu
Cái quên, cái nhớ... qua cầu tử sinh
Nơi đây đất lạ vô tình
Gửi thân xác bạn, muôn nghìn tiếc thương
Nhìn quanh chỉ thấy đoạn trường
Lán, luồng, bóng tối, ngõ đường biệt giam
Đau ư? Da thịt bỗng nhàm
Rách ra, tươm máu - Bắc Nam hận thù
Chỉ thương bè bạn ngục tù
Vẫn không bản án thiên thu bạt ngàn
Khóc thầm cũng phải vội vàng
Đêm về tưởng lại bàng hoàng... Thật sao?
Không hương khói, chỉ nghẹn ngào
Chia tay bạn nhé... trăng sao thật buồn

(Viết tặng những người bạn tù chôn bạn trong rừng sâu
núi thẳm của miền Bắc trong những trại tù "cải tạo")

Mộng Mị

Mắt môi em của tuyết trần
Rừng xưa xóa hết vụn phần dung nhan
Còn đâu sóng mắt thu vàng
Cong mi tình lụy dặm ngàn phương xa
Còn đâu môi của thiết tha
Trong cơn mộng mị tưởng là hoang vu
Còn đâu tóc biếc thiên thu
Giữa môi son đỏ hỏa mù lòng anh
Còn đâu yếu điệu vây quanh
Kẻ môi, viền mắt đỏ xanh cho tình
Còn đâu ngơ ngác mắt nhìn
Gặp em từ thuở dặm nghìn kiếp xưa
Còn đâu những giọt trời mưa
Từ đôi mắt dối - ta chưa dỡ dành
Lá rừng nay chẳng còn xanh
Tìm em ta đã loanh quanh một đời

Một Chỗ Hư Không

*Em ngồi một chỗ hư không
Để làm mây trắng mênh mông giữa trời
Để chân mỏi của nửa đời
Đợi giây tĩnh lặng im lời nhân gian
Để như đá xếp dọc ngang
Tìm ra điểm tựa muôn vàn mong manh
Để em nhìn lại tóc xanh
Có còn như thuở thiên thanh lụa hồng
Để nghe chữ nghĩa vỡ lòng
Ẩn trong hồn đá theo dòng vàng phai
Để quanh quẩn nỗi riêng ai
Tương phùng, hội ngộ một mai nghìn trùng
Để thương nhớ cũng ngại ngừng
Nói ra lỡ phút tơ chùng bay đi
Để chiều gió lộng thiên di
Đỉnh cao cũng biết em vãn vi sầu
Để tìm lại thoáng qua mau
Xưa Anh-Em đã với nhau ngày nào*

Một Cõi Giang Hồ

Phải chi em cứ ngây ngô
Đi tìm một cõi giang hồ mà vui
Phải chi núi biết ngậm ngùi
Em đem kể hết buồn vui kiếp người
Phải chi mây chẳng cao vời
Em theo gió lộng lên trời ngông nghênh
Phải chi sông rộng buồn tênh
Em là hoa tím lênh đênh lục bình
Phải chi đêm lộng thuyề tình
Em thành quỳnh nở riêng mình dưới trăng
Phải chi đời chẳng nhọc nhằn
Em như hoa nở như hăng ước mơ
Phải chi chỉ một dòng thơ
Đưa em lên đỉnh ngấn ngờ quên tình
Phải chi em mở trang kinh
Thấy riêng một cõi lòng mình bình an
Phải chi thơ sẽ thênh thang
Em đem thả hết âm vang xuống trần
Để em chẳng phải phân vân
Về đâu giữa chốn thế nhân khóc cười

Muốt Trắng Bờ Sông

*Cánh cò muốt trắng bờ sông
Động hay tĩnh lặng hư không giữa trời
Vút cao dáng ngọc xa rời
Trần gian cõi tạm đây với cạn lòng
Chỉ còn đọng lại giữa dòng
Thoáng là hư ảnh ngóng trông biệt mù
Về đi tiếng gọi thiên thu
Tiếng xa xăm giữa những ngư ngơ đời
Nhẹ nhàng vũ điệu tình ơi
Quên đi đoạn khúc rã rời ngày qua
Hoàng hôn sông vắng chiều xa
Mặt trời khuất dạng thôì tà áo bay
Phủi chân ngời lại chốn này
Ngắm em vỗ cánh theo mây theo ngàn
Lung linh sóng nước vội vàng
Níu chân em lại ngỡ ngàn... vút xa*

Nằm Nghiêng

*Yếm đào bông sợi tơ hồng
Nằm nghiêng em dáng lưng ong êm đềm
Rêu xưa, sen nụ bên thềm
Chút duyên bén rễ trầu têm đợi tình*

Ngó Theo

*Em về con nắng ngó theo
Tròn hai con mắt trong veo lạ kỳ
Mi cong mắt ngọc mà chi
Làm em bối rối ... ừ thì dễ thương
Bên kia ở cuối con đường
Có hàng phượng đỏ thắm tương tư tình
Trời sinh con gái gót xinh
Để ta theo mãi lén nhìn người thương
Tóc bay trong gió thơm hương
Tạ ơn bồ kết còn vương sợi mềm
Chúc em hạnh phúc ấm êm
Em ơi ngôi rẽ nửa đêm rồi bởi
Khuya ta chợt gọi tình ơi
Biết ai nhặt sợi tóc rơi ân tình
Ấu ơ hoa tím lục bình
Ru con man mác dặm nghìn trôi xa
Nắng xưa thôi hết mướt mà
Nên phai dáng ngọc tưởng là người đứng
Trăm năm một đoạn nửa chừng
Anh ơi thuở ấy ... xin đừng tiếc em ...*

Nguyệt Trắng

Về nhìn bóng của riêng mình
Chợt yêu quán trọ lặng thinh vô cùng
Một ngày đối bóng thủy chung
Nghìn năm vẫn thế giữa trùng trùng khơi
Kể cho nhau những vụn lời
Buồn vui ăm ắp rong chơi chốn này
Thì như rượu lẳng men cay
Ta - Em cạn chút nồng say với đời
Như trăng của nguyệt đây với
Anh-Em nhân ảnh chẳng rời nhau ra
Dẫu xa gần cõi ta bà
Nguyệt-Trăng, Hình-Bóng vẫn là của nhau
Phút giây hương sắc nhạt màu
Chạm tay khe khẽ đêm thâu thuở nào
Trái tim biết nói làm sao
Xóa đi vết tích ngọt ngào Ta-Em
Lửa hương ngần ấy ăm êm
Cúi hôn chiếc bóng ngoài thềm trăng khuya

Nhớ Rặng Ầu Ơ...

Cố hương ơi, cố quốc đâu
Mà nghe muôn dặm nỗi sầu vỡ đôi
Quê mình sông vẫn lở bồi
Quê người bến lạ khúc nô nhớ nhà
Ơi đò vọng tiếng phù sa
Nghe rưng rưng giọt tưởng là quê xưa
Xứ này - xứ khác ... lạ chưa
Vẫn mây, vẫn nắng, vẫn mưa với đời
Triền sông sếu, vạc, cò ơi
Bông bần trắng rụng đất trời phân ly
Một ngày gồng gánh ra đi
Nao lòng bìm bịp thoi thì chiều buông
Trôi theo chín nhánh sông buồn
Người xa quê xứ ngọn nguồn tìm đâu
Bần ơi ví dầu ví dầu
Bao năm rồi chợt mái đầu bạc phơ
Nhớ chi nước ngọt, mặn, lờ
Nhớ chi một rặng ầu ơ ... ơ bần

Níu Chân

Níu chân một kẻ giang hồ
Đừng giang hồ nữa... ngựa thồ đường xa
Tóc sương điểm bạc trắng tà
Hí vang tung vó tưởng là như xưa
Bao năm dày dạn nắng mưa
Bờm phai thiên lý còn chưa rã rời
Tay cương còn lại cuối đời
Buông dẫn ngựa mạn với trời bụi bay
Thoảng chừng còn một vòng tay
Còn bao nhiêu nợ hôn vay nông nàn
Còn khuya trở giấc Đông tàn
Còn cơn mộng寐 đã tràn đam mê
Đường trần vồn vẹn Đi-Về
Ra đi là bước lối thề vắn thơ
Chiều lòng bật khế cung tơ
Con tim thức giấc tìm bờ yêu thương
Đầu non trỗi khúc vấn vương
Còn trong khóe mắt dạ hương hôm nào...

Nỗi Lòng

*Tạ ơn tấm mắt ngày xưa ấy
Ta đi đến lại chút nghĩa ân
Núi sông còn nợ muôn phần
Thân này bé mọn ngàn lần hiến dâng*

*Chàng vì nước non
Thiếp phận má hồng
Dám đâu níu áo anh hùng
Thẹn lòng nhi nữ không cùng theo chân*

*Giang san nghiêng ngựa. Sầu
Ta vó ngựa tung cầu
Hiên thê khuất bóng bên cầu
Phút giây tiễn biệt sắc màu nhuộm sương*

*Bụi hồng bay khuất trời mây
Dấu chân thiên mã chốn này ra đi
Chí trai đưa tiễn mà chi
San bằng sóng dữ tạc ghi năm lòng*

*Biệt quan san mơ tương phùng khúc
Ngóng chinh phu vò võ cô phòng
Sắt son phu phụ mặn nồng
Trăm năm vẹn chữ thờ chồng thủy chung*

Non Khuyết Vàng Trắng

Giấu đi chút nắng vàng trong
Để dành quà tặng nhớ mong cho tình
Dấu màu tim tím lục bình
Trôi trên sông vắng ngóng nhìn em xa
Dấu hoa mai rụng hiên nhà
Tháng Giêng vàng rực tưởng là còn Xuân
Giấu đi mây của phủ vân
Để ta còn mãi gót chân em hồng
Dấu từng ngày tháng mênh mông
Trong cơn mộng寐 hỏi lòng biết chẳng
Giấu đi non khuyết vàng trắng
Nửa khuya nghe tiếng tình năn nỉ tình
Giấu đi mắt nhớ riêng mình
Câu thơ áo lụa ẩn hình dáng em
Dấu ngàn xưa của êm đêm
Để ngàn sau mãi còn thềm nọ hôn
Dường như tiếng vọng còn khôn
Chỉ còn giai điệu của ngôn ngữ tình

Nước Non Bụi Mờ

*Điếng lòng người sống khóc Anh
Trước mờ hiu quạnh lá xanh úa vàng
Nghe hương khói dầu muện màng
Xưa em vấn vôi khăn tang vuông tròn
Em thành sương phụ sắt son
Rưng rưng sông núi nước non bụi mờ
Tiếng ru như nghẹn dòng thơ
Tháng năm thôi đã như tờ lịch rơi
Tóc xanh em đã một thời
Anh nâng niu giữ theo đời gió sương
Giờ em còn lại dậm đường
Trái tim lẻ bạn, hàng dương rũ buồn
Đâu hồi tử tiếng vọng chuông
Đâu kinh đâu kệ, lệ tuôn tiễn người
Khói hương thương tiếc lên trời
Quyện hồn phách lại thành lời thiên thu
Tháng Tư tang trắng sương mù
Quê hương ơi hỡi hận thù có với?*

Nửa Bờ Hoàng Hôn

Mạch ngầm dòng suối trong em
Ta khơi thác đổ nửa đêm trăng tà
Ngược xuôi nâng phím đàn hoa
Em nghiêng tóc mượt, thiên hà rụng rơi
Nhấn cung tuyệt đỉnh vút trời
Khép cong mi diễm, áo ngời sao sa
Em trên cung bậc thăng hoa
Lạc bay vào cõi như là bến mê
Ngôn từ quên hết ngõ về
Hóa thành đá vỡ giữa bề hoang vu
Âm vang thoát khỏi ngục tù
Trăm năm nhất kín thiên thu một đời
Giăng chi một sợi tơ trời
Ta theo mê lộ ngỏ lời yêu em
Em cười, tim đá cũng mềm
Huống chi ta đứng bên thềm ngu ngơ
Cầu hôn em một dòng thơ
Đôi Ta nhìn lại nửa bờ hoàng hôn

Nửa Chùng.

*Câu thơ buồn vội nửa chùng
Hình như em đã chưa từng yêu anh
Muôn trùng chiếc lá phai nhanh
Thả tay còn lại quấn quanh chữ tình
Từ tâm để lại bóng hình
Mặt trời rụng xuống tìm mình ở đâu
Biết đâu trong cõi sắc màu
Có vàng trắng biếc đợi nhau cuối đường
Ơ hay giữa chốn vô thường
Tìm chi một thoáng yêu thương vụng về
Chắc gì hai chữ đam mê
Không là nhan sắc, câu thề mượn vay
Trái tim biết khóc nào hay
Thà như một hạt bụi bay mím cười
Nửa chùng tay vói đỉnh trời
Trần gian nhìn lại một thời trở hoa
Phù du vừa mới đi qua
Hương thơm con chữ theo tà áo bay*

Phai Hết Tàn Thu

Em ngồi phai hết tàn thu
Phai con trăng rụng ngu ngơ với tình
Phai màu lá ngọc lặng thình
Trở xanh từ thuở dãi nhìn trăm năm
Phai con sông biếc dáng nằm
Bên kia bờ đá thẳng trâm nhân gian
Phai thời tóc lộng mây ngàn
Áo hoa em đỏ mộng tràn thanh xuân
Phai đi môi mắt thật gần
Bàn tay nắm vội cho trần gian xa
Phai đi nhưng nhớ thật thà
Chắc gì chiếc lá bay qua phố người
Phai đi vang vọng tiếng cười
Thơm hương như thể tự trời hư không
Phai đi một chữ buồn lòng
Trái tim đọng lại mênh mông lá vàng

Nước Mắt Hoàng Vi

*Hoàng Vi em khóc vì đâu
Xót xa thân gái dãi dầu gió mưa
Vẫn là thanh khiết ngày xưa
Trong vòng tay Chúa em chưa quên Người
Nỗi đau thân xác rã rời
Giữa hùm sói dữ rặng ngời tên em
Đánh em tim chúng có mềm
Hay như gổ đá ngoài thềm vô tri
Thương em nước mắt Hoàng Vi
Khóc cho vụn nước còn gì mai sau
Tuổi em muôn vạn sắc màu
Như hoa như gấm khởi đầu ước mơ
Lột trần áo lụa em thơ
Bàn tay ấy dẫm vết nhơ nhục hèn*

Dường như bạo lực đã quen
Tiếng em uất ức sao ghen ghen tim
Lật trang sử cũ kiếm tìm
Nghìn năm Bắc thuộc đắm chìm non sông
Quê hương mệnh nước giữa giòng
Nguyễn Hoàng Vi chẳng đành lòng buông
xuôi
Em ơi nước mắt thấm môi
Hòa tan biển mặn khúc nôê mình*

Nguyễn Hoàng Vi, tức Blogger An Đỗ Nguyễn,
sinh năm 1987

Bị bắt tại công viên đối diện Tòa án nhân dân
TP. HCM ngày 30 Tháng 12 năm 2012

Phố Núi Tháng Ba

*Tháng Ba giỗ phố núi xưa
Rưng rưng nước mắt, nắng trưa nghẹn ngào
Sao em môi mắt xanh xao
Hỏa châu rực sáng ngõ rào vườn sau
Tìm đâu lời của nhiệm màu
Xót thương, Chúa Phật khẩn cầu bình an
Khẳng khiu một cội mai vàng
Nụ Xuân vừa trở, ngõ ngàng sắc hoa
Đạn bom loạn lạc đêm qua
Xác xơ, cành gãy như tà áo phai
Sân trường yêu dấu còn ai
Lặng nghe tiếng trống vọng hoài dư âm
Bảng đen, phấn trắng âm thầm
Khóc bên hàng phượng tiếng trầm xót xa
Ngõ quanh phố nhỏ em qua
Có còn xanh biếc lá hoa một thời
Quán xưa thôi đã rã rời
Ly cafe đắng ngập lời trôi trần
Khúc đời trôi nhánh băng lảng
Lòng buồn tím ngắt, con trăng ngậm ngùi
Quỳ vàng yêu dấu dập vùi
Địu bao thương nhớ trong gùi. Yêu em*

Phóng Bút

Tìm chi chén rượu men cay
Ngả nghiêng trời đất tỉnh say với đời
Đêm về phóng bút lả lơi
Cột đèn với sóng tình với cạn đầy
Tìm chi quán trọ chốn này
Trăm năm như thể mây bay dịu dàng
Kiếp sau có xuống trần gian
Cạn ly uống hết giọt trần sân si
Tìm chi tóc trắng, xuân thì
Vẫn là em đấy nhu mì thuở xưa
Có trôi theo giọt nắng mưa
Thì em cũng vẫn như chưa bụi trần
Tìm chi ánh mắt băng khuôn
Có gì đâu chỉ phù vân trôi mà
Áo em khép vội đường tà
Kéo như gió lộng bay xa theo người
Tìm chi em thoáng môi cười
Mấy mươi năm của một thời si mê
Nghe hư không lặng bốn bề
Bàn tay vẫy khuấy, em về đâu em ...

Quán Trọ

Về nghe quán trọ tự tình
Ngắm trăng khuya hóa vạn nghìn sao tiên
Nghe tim vỡ nhịp đập hiền
Kề bên gối nhỏ nằm nghiêng đầm đìa
Nghe đêm lặng lẽ ngoài kia
Tiếc sương rụng xuống xa là giọt rơi
Nghe từng hơi thở lả lơi
Của ngày quá khứ về nơi nhiệm mầu
Nghe chân khách lạ giang đầu
Dừng bên song cửa tìm bầu rượu xưa
Nghe hiên vắng ngắt lạ chưa
Tìm em đâu để đón đưa em về
Nghe hương thoảng của tóc thề
Còn vương trên ngõ đăm mê đợi tình
Nghe lòng niệm một câu kinh
Em hư không của trăm nghìn kiếp xưa
Nên chi hết cuộc nắng mưa
Ta - Em mãi mãi điều chưa toại lòng

Quê Minh.

Quê mình phố bỗng thành sông
Sao nghe nước mắt trong lòng xót xa
Cơn mưa đành đoạn đêm qua
Góc hiên nhà đã như là mênh mông
Bao nhiêu đành dùm vợ chồng
Trôi theo cuồng nộ giữa dòng nước xoay
Để cho phố chẳng còn mây
Chẳng còn con nằng đổi thay ráng chiều
Bao nhiêu đành dùm chặt chiu
Thành giòng lệ đổ hắt hiu phận nghèo
Để em thơ mắt trong veo
Tiếc màu tuổi ngọc bọt bèo ước mơ
Mai này áo lụa ngân ngơ
Trường đâu còn nữa, ai chờ bước vui
Hàng cây lối cũ ngậm ngùi
Tìm đâu bóng đổ hương mùi ngọc lan
Ngõ quen nhuộm ánh nắng vàng
Chìm theo dòng nước giữa hoàng hôn rơi
Quê mình vạ dậm người ơi
Nghe xa xẩm tiếng ru hời quặn đau

Quỳ Tím Trở Bông

*Em về quỳ tím trở bông
Núi nghiêng bóng núi ngóng trông vạt rừng
Bên kia nắng hát reo mừng
Phủ theo triền dốc lưng chừng nhớ thương
Tóc mai còn sợi vấn vương
Lìa xa chốn cũ đoạn trường biệt ly
Lá ơi xanh biếc tình si
Dọc đường bụi đỏ thiên di dặm ngàn
Cánh hoa lưu lạc ngõ ngàng
Bao mùa nguyệt khuyết đã vàng hồn xưa
Mở lòng hứng hết nắng mưa
Ngày hoa đơm nụ em chưa trở về
Dung nhan từ thuở đam mê
Làm thơ viết tựa vô đề tặng em
Chữ tình nghiêng ngả dáng mềm
Thu Đông Xuân Hạ bên thềm trăng bay
Quỳ ơi thơm ngát vòng tay
Ôm em ta ngỡ hương say thiên đàng*

Quỳ Vàng Em Ơi....

Trần gian chợt biết làm thơ
Tặng em ngơ ngẩn, ngẩn ngơ quỳ vàng
Phủ màu bụi đỏ hào quang
Một chiều rực rỡ giữa hàng biếc xanh
Yêu em từ thuở vàng hanh
Từ chồi nhu nhú viền quanh nụ tình
Chớm Xuân bóng nắng thủy tinh
Tương tư đợi mắt lung linh em về
Ngôn từ lặng lẽ si mê
Môi em chúm chím lời thề trở hoa
Thôi em mê hoặc hồn ta
Để ta lẻo đẻo đường xa sáng chiều
Ừ thì con ngõ xiêu xiêu
Cũng mòn phân nửa, ít nhiều ghen tuông
Tay em hờ hững ngón thuôn
Vén tà áo mỏng lộng buông giữa đời
Đêm về em ngự trên ngôi
Quỳ vàng một đóa, vạn hồi tung hô

Rơi Vào Lòng Anh

*Thả em rơi xuống lòng anh
Lỡ tay Thượng Đế viên thành ngộ duyên
Vòng eo nhan sắc vô biên
Dấu trong đăm đuối đường viền yêu thương
Chiêm bao bát ngát say hương
Trăng non theo dấu ngàn phương rượu nồng
Thịt da thơm tỏa hư không
Ơi em một cõi mênh mông tuyệt trần
Hương trinh em quá trong ngần
Cội nguồn thơ lỡ ái ân với tình
Sao khuya ngơ ngẩn mắt nhìn
Đêm như cổ tích cung nghinh em về
Nạm vàng chén ngọc đam mê
Chuồn môi mềm giữa câu thề đăm say
Ơi à giấc ngủ em bay
Theo trăm nghìn mộng tròn xoay đất trời*

Rong Chơi Với Nguyệt

Rong chơi với nguyệt đêm qua
Tìm môi say đắm tìm tà áo thơm
Con tim ghen chấy lửa rơm
Ai đâu hay biết tình đơm hoa tình
Sao em như thế yêu tinh
Mắt em đỏ quán xiêu đình giai nhân
Để ta mơ cuộc phong trần
Em-Ta. Tròn-Khuyết... vẫn cần có nhau
Kiếp này có đến kiếp sau
Nguyệt ơi có đợi đêm thâu nửa chừng
Lụa mềm bông xuống ngang lưng
Nụ hoa chúm chím ngập ngừng hương trinh
Ôm Em say khướt với tình
Bỏ con trăng cũ một mình ngoài song
Tình như ly rượu giữa dòng
Cạn. Say... Rồi cạn. Môi hồng đăm mê
Ta đi thôi chắc không về
Nhỡ em để sợi tóc thề bay đi ...

* Đỏ quán xiêu đình: Mượn Kiều

Se Lòng Thánh Nhan

*Vẫn nhà Chúa đẩy mênh mông
Lặng thầm Nhan Thánh se lòng khổ đau
Tháng năm tượng đá phai màu
Yêu thương - Người vẫn nguyện cầu trong tim
Giang tay ôm hết nỗi niềm
Việt Nam yêu dấu đắm chìm đắng cay
Quê nhà, góc phố, sương bay
Núi non gấm vóc lắt lay dải dầu
Xưa Người máu thánh nhiệm mầu
Đổ ra chuộc tội thâm sâu ơn Tình
Nay con dâng hiến thân mình
Chút lòng hèn mọn trăm nghìn tạ ân
Ước gì con ghé vai trần
Nâng lên tượng đổ giữa sân hận thù
Chấp bao mảnh vụn đến bù
Trái tim Thiên Chúa thiên thu vĩnh hằng
Yêu con hiền dịu vằng trắng
Mặt trời rực rỡ dấu thắng thiên Người
Đêm nay Đêm Thánh rạng ngời
Tượng Nhan Chúa vỡ giữa đời thế gian*

Sỏi Đá Mềm Lòng

Mềm lòng sỏi đá trầm luân
Mặn sao nước mắt chốn trần gian ơi
Sắc không ẩn hiện giữa đời
Biết đâu mai một ... nghẹn lời dòng thơ
An nhiên ngoảnh lại cuối bờ
Đi - Về như thể tình cờ cuộc vui
Tóc xưa nghe thoáng ngậm ngùi
Tựa như mây trắng trôi xuôi cuối đường
Se lòng em mấy dặm thương
Dăm ba năm nữa bụi vương hồng trần
Có còn xa lắm, thật gần
Rong chơi phương ấy tâm thân nhẹ nhàng
Biết đâu chiếc lá vội vàng
Chưa mùa thu đã theo hoàng hôn rơi
Nghe như tiếng gọi Xuân ơi
Từ trong róc rách hát lời tình nhân
Em như viên ngọc trong ngần
Ta yêu em lắm dịu chân rã rời
Đưa tay em chợt buông lơ
Để ta níu lại...Em ơi, cõi tình ...

Suối Một Dòng Trôi

Rồi em...suối một dòng trôi
Hững hờ như thể đêm rồi qua đêm
Hay như đá sỏi cuội mềm
Lẻ loi bên thác lớt thềm ánh trăng
Để lòng đáy vực ăn năn
Một đời cuội đã trầm lẫn với đời
Biết đâu chỉ có một thời
Nằm trong lòng thác nghe lời thác ru
Ngủ ngoan đi mộng miên du
Mai kia hóa kiếp thành Thu lá vàng
Quên đi nửa giấc Đông tàn
Trái tim buốt lạnh cung đàn bật âm
Tìm chi tóc rối âm thầm
Thả trôi theo những sóng ngầm rong chơi
Ừ thì tìm lại đây với
Tìm xưa, còn được chút rơi rớt nào
Dường như trong những hư hao
Đong đi đong lại ngọt ngào ... biệt tăm
Nghe rừng vọng tiếng xa xăm
À ơi cuội nhỏ ngàn năm đá buồn

Ta Rủ Nhau Về

Bao giờ ta rủ nhau về
Đi tìm trở lại hồn quê thuở nào ...
Về xem cuồng thảo tuôn trào
Nét hoa múa bút dạt dào tình Xuân
Mực thơm, giấy đỏ, rồng lân
Pháo hoa đầy ngõ bang khuâng cõi lòng
Về nhìn phượng đỏ môi hồng
Sân trường, lưu bút em nồng hương xưa
Con đường rộn rã đón đưa
Theo chân sách vở nắng mưa rộn ràng
Về theo lá đỏ thu vàng
Gom về cội nhớ muôn ngàn vấn vương
Dẫu như đất lạnh mù sương
Vẫn là hơi ấm quê hương tự tình
Về trăng sao chuốc rượu nồng
Mắt tình như lụa cuối Đông pháo hồng
Hoa cau rụng trắng ven song
Trở buông hạnh phúc vợ chồng quen hơi
Về đi lặng ngắm đất trời
Trong nghiêng mực thắm đọng lời nước non
Nghe như bao cuộc vuông tròn
Rưng rưng máu lệ hao mòn núi sông

(Xuân Giáp Ngọ 2014)

Tạ Chén Vô Ưu

Hương trà như thể hương đời
Toả thơm ngan ngát ngàn lời luyến lưu
Nâng tay tạ chén Vô Ưu
Tâm lành đặng lại oan cừu phai đi
Mai kia giây phút phân ly
Trăm điều muốn nói đôi khi muộn màng
Phù vân mây chốc thoảng ngang
Đất trời quyện lại thênh thang vị trà
Ta-Em một cõi đi qua
Có còn giòng suối Ta Bà này đâu
Lẳng trong giọt nước nhiệm màu
Ơn người vô lượng niềm đau quên dần
Câu thơ chợt cũng băng khuâng
Chẳng còn biển mặn, trong ngần thuỷ chung
Rồi mai với nỗi cạn cùng
Tháng ngày xoá hết chập chùng nhân sinh
Về đây sông suối riêng mình
Hoá thân ấm lại chữ tình năm xưa

Tạ ơn Người Áo Trận

Tạ ơn áo trận phai màu
Nắng mưa bùn đất dãi dầu tháng năm
Chiến hào lưng ngả chỗ nằm
Rừng khuya góc núi trắng rằm lừng lơ
Quặn lòng giang khúc ơ hồ
Khóm tre vạt trúc thần thờ đất quê
Chốn xưa dặt díu nhau về
Còn chi... đổ nát bốn bề tan hoang
Chặt chiu lằm lúa bàng hoang
Đốt thiêu rụi hết giặc tràn xóm thôn
Đạn bom lấp lại mồ chôn
Bé thơ ôm vú mẹ hồn phách đâu
Đại bàng đợi ở đầu cầu
Đạn xuyên áo trận đẫm màu máu anh
Gió bay rối vạt tóc xanh
Vợ đôi mắt ướt quẩn vành khăn tang
Con anh khờ dại ngỡ ngang
Nhìn ba áo trận hiên ngang phủ cờ
Khói hương truy điệu ảnh thờ
Hồn anh quanh quẩn tìm bờ núi sông

Tạ Ơn Phù Vân

Tạ ơn chiếc lá mỹ nhân
Vàng ươm một thuở tuyệt trần dung nhan
Tạ ơn em đóa quỳ vàng
Kiêu sa rục rở giữa hoàng hôn phai
Tạ ơn sỏi đá hoài thai
Lót trăm chân bước riêng ai xa gần
Tạ ơn nguyệt sáng một vầng
Đem tri âm cũ xuống trần trắng soi
Tạ ơn một chút nhỏ nhoi
Áo bay con gái chợt vòì tình mơ
Tạ ơn chén rượu dòng thơ
Phù vân ngồi ngắm ngẩn ngơ một đời
Tạ ơn kinh tụng một thời
Buồn vui bay hết thành lời trầm hương
Tạ ơn nhan sắc dặm trường
Đã như một thoáng khói sương giữa dòng
Tạ ơn Xuân Hạ Thu Đông
Ta-Em níu kéo hư không trễ tràng

Tam Giác Tình Như Thương

Đợi tay anh hứng giọt tình
Từ em nhan sắc nghiêng hình dáng xưa
Từ hương con gái dạ thưa
Từ tay vén tóc cơn mưa dịu dàng
Từ cung bậc của thiên đàng
Xoay vòng khép lại cửa... hoàng hôn rơi
Lạ ơi áo mỏng gọi mời
Tìm ai cuống quýt em ơi, ơi à...
Đêm nghe như thể yêu ma
Chút sương, chút khói quanh tà áo thơm
Run run tay chạm lửa rơm
Chỗ tam giác của tình... nơm nớp lòng
Biết em là cả mệnh mệnh
Có dừng chân bước ruổi rong giang hồ
Để ta bỗng chợt ngây ngô
Đem tim khờ dại lỏa lồ yêu em
Chẳng còn che dấu môi mềm
Nghe con trăng mặt ngoài thềm. Tình si ...

Tâm Bão

Em từ sóng vỗ trùng khơi
Thì thầm, dào dạt một đời mênh mông
Dịu dàng, cuồng nộ, nhớ mong
Dấu trong thầm lặng đáy lòng thăm sâu
Để nghe xanh biếc, bạc đầu
Vàng phai con sóng ngả màu hoàng hôn
Mặt trời còn lại vô ngôn
Hóa thành áo mỏng chợt xôn xao tình
Anh vung cọ vẽ cho mình
Khung riêng một thoáng gợi hình bóng xưa
Pha thêm hương sắc âm thừa
Tìm trong kiếp cũ tìm chưa yêu người
Để tay vói lại một đời
Đợi ta tình hồi gợi mời đại dương
Tóc em bay mãi dậm trường
Tìm tâm bão cõi vô thường mà chi

Tang Lòng

Trẻ thơ đầu trắng khăn tang
Nay con đầu bạc cứ mang tang lòng
Tháng Tư đên nợ núi sông
Cha đi. Mẹ ở lại vòng lao đao
Tàn cơn binh biến rồi sao
Nửa khuya lệ vẫn tuôn trào từng đêm
Con thơ, chân yếu tay mềm
Một ngày bươn chải, gặng thêm một ngày
Em như sương phụ lá lay
Khấn xin phù hộ, chắp tay lạy chồng
Xót xa nhớ thuở mặn nồng
Ráng nuôi con dại cầu mong vẹn tròn
Tim em đôi chữ sắt son
Nghẹn ngào con trẻ ... Ba còn nữa đâu
Con chưa biết nói. Dạ sâu
Ai người dạy dỗ tiếng đầu gọi Ba
Cha con lính trận xa nhà
Hôn con lần cuối đêm qua... Sẽ về ...

Tháng Ba, Ban Mê

Tháng Ba ta lại ... giã em
Lòng rưng rưng khóc giọt mềm lá rơi
Tháng Ba nguyệt vọng lưng trời
Hồn hoang gió hú chơi vơi đại ngàn
Tháng Ba em chết vội vàng
Khi rời con phố ...tan hoang đường về
Tháng Ba tìm lại Ban mê
Gãy cành hoa trắng cà phê thơm lừng
Tháng Ba suối đổ ven rừng
Địu tình lên rẫy lưng chừng nhớ thương
Tháng Ba tóc thoảng mùi hương
Đoá thùy dung đã bên đường vùi thân
Tháng Ba vừa khép nụ xuân
Vỡ tan mộng ước trong ngần yêu thương
Tháng Ba bụi đỏ mù sương
Quỳ vàng rưng rức dậm trường tiền em
Hoả châu sáng rực trời đêm
Em đâu giữa chốn đất mềm đạn bom
Em ơi

Tháng Giêng Xuân Cúc

Tháng Giêng xuân cúc vàng hoa
Từ quê đất mẹ phù sa nồng nàn
Theo trăm sông rộng thênh thang
Bến bờ rẽ sóng nhẹ nhàng trời mây
Em khoe nhan sắc đắm say
Đất trời hội tụ đợi ngày nguyên khai
Ứng hồng chút cánh đào phai
Chút xanh biếc nụ hoàng mai ẩn tình
Dẫu xa biết mấy dặm nghìn
Về đi hương sắc lung linh giữa đời
Tháng Giêng ta gặp gỡ người
Gió bay tóc thả nửa vời dung nhan
Em không là đóa kiêu sang
Sao ta dừng bước vội vàng. Ngắm em
Chỉ là vật cúc êm êm
Qua bao mưa nắng thân mềm gieo neo
Chiều qua sông rộng bọt bèo
Ơi em... ánh mắt đi theo em rồi

Tháng Ba, Tháng Tư Bụi Đỏ

*Giỗ em, tang trắng Tháng Ba
Năm xương tìm thấy ... em à, Tháng Tư
Điếng lòng ta một tiếng... ừ...
Ngày em đi biệt chẳng từ giã nhau
Chỉ như bụi đỏ thấm màu
Cuốn em đi mất, ngắt sâu lòng ta
Giấu trong gạch đỏ phố xa
Dấu chân em đã nhạt nhòa. Hoa rơi
Tháng Ba bụi đỏ ngắt trời
Tìm em không thấy nửa đời nhớ em
Nửa đời còn lại là đêm
Không trăng sao chỉ chùng thêm cõi lòng
Mơ em ở giữa mênh mông
Giữa quỳ vàng rục bên sông dậm nghìn
Khấn em hương khói tội tình
Giấu trong góc nhớ riêng mình rưng rưng
Ta van bụi đỏ xin đừng
Đem em đi mất nửa lòng trời không*

Tháng Tư, Giỗ Đất Nước Mình

Tháng Tư giỗ mẹ, giỗ cha
Giỗ con yêu dấu, giỗ bà, giỗ ông
Giỗ chồng, vợ của tim hồng
Giỗ người lính trận giữa giòng sông trôi
Giỗ Sông Núi ngả nghiêng rồi
Giỗ rừng, giỗ suối ... buồn thôi. Cạn giòng
Giỗ hồn con cháu Lạc Hồng
Giỗ Quê Hương Mẹ mệnh mông cõi bờ
Giỗ xương cốt của bơ vơ
Giỗ mưa, nắng, bụi trần thờ ra đi
Giỗ đêm bom đạn chia ly
Người hai lần chết. Vô tri. Vô tình
Tháng Tư giỗ Đất Nước mình
Nén hương khói tỏa dậm nghìn phương xa
Khóc cho những tháng ngày qua
Quyện trong uất nghẹn can qua cổ thành
Giỗ người Chiến Sĩ Vô Danh
Khấn Tên Họ đã hóa thành sử xanh
Nước non dâng cả tâm thành
Tạ ơn sinh tử Các Anh ngàn đời

Tháng Tư, Tiền Anh

Nói gì đây với Tháng Tư
Bao nhiêu quá khứ đâu từ xa xăm
Về theo tận cõi nguyệt rằm
Không còn trăng tỏ, trăng nằm bên em
Để anh gói súng - tay mềm
Tưởng như một thoáng nửa đêm vợ chồng
Chút duyên áo trận má hồng
Một thời em đã tay bằng tay mang
Em xưa chít vội khăn tang
Một ngày góa phụ lữ làng. Mất anh
Đất bom vùi cạn góc thành
Chôn anh, chôn súng bên hành tiếc thương
Chôn em một đóa sắc hương
Nách con gánh nổi đoạn trường mà đi
Vai gầy rướm lệ phân ly
Tay em lần cuối ôm ghì mộ nâu
Đất ơi giữ hộ tình sâu
Cho em được lạy cúi đầu tiền anh

Theo Gót Mẹ

Tràn dòng sữa Mẹ yêu thương
Năm cơm vắt vội giữa đường loạn ly
Nghĩa trang theo gót Mẹ đi
Khăn tang cô phụ xuân thì Mẹ đau
Sờn vai miếng vá dãi dầu
Gánh con chạy giặc trên đầu pháo rơi
Chắt chiu từng hạt thóc phơi
Trầm mình nương ruộng áo tơ bạc màu
Trưa ru điệu hát ví dầu
Sắt son Mẹ vẫn giữ màu thủy chung
Qua cơn chinh chiến hãi hùng
Còn đôi mắt Mẹ sống cùng tử sinh
Mặt trời đón Mẹ lặng thinh
Má hồng rúm nắng, tóc nghìn sợi phai
Con trắng nghe chột hoài thai
Cô phòng đơn lẻ nhớ ai biên thù
Gánh gồng khuya sớm Mẹ đi
Sương đêm lạnh buốt kể chi áo mòn
Thương chồng lòng những héo hon
Thương con nhịn hết miếng ngon riêng mình
Mẹ ơi chỉ một chữ Tình
Gót son Mẹ đã dặm nghìn sạn chai

Theo Hồn Sông Núi

Núi sông rồi sẽ về đâu
Bao nhiêu năm của biển dâu ngậm ngùi
Đất không còn để chôn vùi
Năm xương quá khứ, buồn vui lịm tàn
Sông trôi, biển cuốn nghiệt oan
Lá rừng độ lượng phủ hàng mộ hoang
Có còn nước mắt khăn tang
Từng đêm cô phụ võ vàng héo hon
Ai đến năm tháng hao mòn
Một đời xuân sắc lên non đợi chồng
Đã phai son phấn má hồng
Thay cha nựng nịu ẵm bồng mẹ ru
Người đi ... dôi bóng thiên thu
Một ngày ngã xuống đạn thù ghim sâu
Núi non xanh biếc ngàn dâu
Biên thù ... nhuộm đỏ vó câu ngựa hồng
Hồn theo sông núi mênh mông
Yên cương trao lại tang bồng ngàn sau

Theo Hồn Thơ Em

Gót son em nở búp hoa
Bụi trần phủ hết, đêm qua với người
Dấu em mãi tận cuối trời
Tưởng như em đã rượu mời thơm môi
Tình ơi tháng Chạp trên đời
Con trăng thuở nọ tưởng thổi điệu đàn
Không đâu em vẫn dịu dàng
Vẫn là hương của đêm hoàng cung say
Anh ngời thiên tử ngất ngây
Ư men say của đêm này truy hoan
Niệm câu thần chú ngàn vàng
Gõ lên vách núi mở toang đá thần
Em ơi anh ở cõi trần
Gói câu thơ vụng tần ngần đợi em
Thoảng như xiêm áo êm đêm
Bỗng đứng gió cuốn lụa mềm ngọc môn
Chữ tình cung bậc vô ngôn
Cho anh theo với ... theo hồn thơ em
Hài hoa bỏ lại bên thềm
Chân trần cuống quýt nửa đêm thoát hồn...

(Viết cho những ngày cuối Tháng Chạp)

Theo Lưng Áo Mỏng

*Lưng em lụng mỏng, theo nàng
Tháng Giêng e ấp mai vàng ngõ sau
Chút duyên xanh biếc trâu cau
Môi tình trang điểm đỏ au đợi người
Mười năm vạn dặm mây trời
Hai mươi năm đã bật lời, mất nhau
Dáng xưa biên biệt qua cầu
Tóc xanh em đã biết sầu rụng rơi
Trái tim lấp lánh sao trời
Làm sao ta lại rồi bởi tình tơ
Môi cười về thoáng trong mơ
Chiêm bao tìm một quãng thơ êm đềm
Tháng Giêng còn vạt trăng mềm
Lưng quen mùi tóc bạc thêm cuối đời
Hoa vàng đẫm hạt sương rơi
Mười hai tháng nhớ một thời yêu em*

Thoáng Một Tà Trắng

Áo em thoáng một tà trắng
Đêm như chùng lại khuya giăng sao trời
Ngó về phương cũ nghẹn lời
Hồn xưa ray rứt ru hời điệu ca
Đất Phương Nam vẫn mướt mà
Sáu câu vọng cổ xót xa cõi lòng
Đi tìm giữa chốn mênh mông
Quê người khách lạ má hồng bơ vơ
Tìm em xuân sắc ơ hồ
Tìm cung bậc lạc bến bờ quê hương
Tìm dây đàn nổi yêu thương
Tìm duyên tình đã vấn vương với người
So dây phím lặng tình ơi
Đêm nghe rưng rức ngàn lời thắm âm
Tay nâng dạ khúc nguyệt cầm
Cố hương đâu hỡi thẳng trăm nước non

Thôi Quên...

*Thôi quên đi hết cuồng si
Cười vang, ngộ chữ vân vi cuộc đời
Thôi quên đi bóng trăng rơi
Tiếng kêu sương tưởng ngàn lời đắm say
Thôi quên đi giọt rượu cay
Nghiên sơn mực đọng mượn vay nỗi sầu
Thôi quên đi vạt lụa nhàu
Lỡ rơi theo giữa đêm màu vàng mơ
Thôi quên đi hết chữ Thơ
Sắc huyền hỏi ngã giả vờ yêu em
Thôi quên đi khát khao, thèm
Trần cơn mộng mị trong đêm ngọc tuyền
Thôi quên đi hết nét viền
Kẻ màu son đỏ ngả nghiêng môi tình
Thôi quên đi nhé - Một Mình
Đầy ly rượu. Cạn. Chung tình với ta
Thôi quên đi mảnh vỡ ra
Đập ly tìm thấy trăng tà đêm qua
Quên đi nước mắt nhạt nhòa
Hai mươi năm tưởng đã là ... hương xưa*

(14/8/2013)

Thôi Thì Mây Bay

Vàng son biêng biếc mà chi
Áo xưa tà mỏng thôi thì mây bay
Long lanh sương khói chốn này
Dung nhan còn chút lắt lay với đời
Bụi hồng lẻo đẻo tình ơi
Vội chi quên cả một lời biệt ly
Để cơn mộng mị xuân thì
Kể từ thuở ấy ra đi vô tình
Trâm hương xiêu lạc tử sinh
Tỏa lan thương nhớ theo nghìn chiêm bao
Tàn thu lá rụng rồi sao
Ngõ như hái lộc hư hao vụng về
Tưởng còn xanh mãi câu thề
Chợt vàng đi cả đam mê phiêu bồng
Ử thì tuế nguyệt mệnh mông
Gieo vắn bằng trắc ngó mong bóng hình
Dặm khuya liếp cửa đa tình
Ngóng trăng nguyệt bạch cõi bình an trôi

Thuở Em Kiêu Sa

*Em yêu người đọc thơ em
Như trăng yêu nguyệt nửa đêm lộng tình
Lệch tà áo lụa trắng tinh
Đôi vai tròn tựa biết mình kiêu sa
Môi em thắp lửa hồn ta
Nửa khuya trăm mộng-Ta và Em thối
Trái tim cưỡng quít...lỡ rồi
Tương tư riêng ngỡ tình trôi theo tình
Trôi đi năm tháng vô hình
Quý thời gian hẹp mai mình biệt tăm
Đếm con trăng khuyết trăng rằm
Tiếc giây phút đã được nằm bên nhau
Biết đâu ngần ấy thăm sâu
Là lần duy nhất cúi đầu tạ em
Là run rẩy trái tim mềm
Để ta lại chợt níu thêm tơ lòng
Hết Xuân rồi sẽ sang Đông
Em như Thu Hạ giữa giòng ái ân
Ngó theo mắt biếc trong ngần
Thương yêu giữ lại một lần kiêu sa*

Thượng Đế Quên Rồi

Dường như Thượng Đế quên rồi
Quên xoay nhật nguyệt nên môi em hồng
Như mùa Xuân biếc mênh mông
Chẳng còn Hạ với Thu Đông ngắm tình
Quên trời quên đất lung linh
Ta thân Thiên tử cung nghinh ngọc ngà
Em huyền diệu của đêm qua
Thoa cung tơ phím em là nguyệt say
Mãi còn nhau một vòng tay
Còn môi em đỏ, còn ngậy ngất đời
Xiêm y rủ áo về trời
Hương bay ở lại em rời nghiêm cung
Nhật trăng sao của ngại ngục
Khoác lên thân lụa vòng cung mỹ miều
Lòng ta có phải đã xiêu
Đêm như huyền thoại chợt yêu thiên đường
Mỹ nhân em tựa giọt sương
Khóa cung tình lại tỏa hương thơm lừng

Thuyền Sen Vô Ngã

*Hồng trần một cõi đam mê
Thuyền sen vô ngã đi về thong dong
Có hay xanh biếc giữa dòng
Đất trời vô lượng nghe lòng trùng hoan*



Tiệc Hoàì Giai Nhân

Soi gương năm tháng hững hờ
Vẫn còn em đấy, dấu chờ tàn phai
Dấu hương yêu dấu riêng ai
Tóc pha sương bạc tiệc hoàì giai nhân
Dấu môi son kẻ đôi lần
Đỏ hồng như thỏ nắng Xuân huy hoàng
Gió Đông níu mảnh khăn quàng
Làm sao em chẳng là hoàng hôn rơi
Để mai vạt tóc xa rời
Chút duyên óng mượt của thời xuân xanh
Sắc hương trở thắm trên cành
Vàng hoa phai rụng, phai nhành thương yêu
Đối gương tư tưởng ít nhiều
Em như xưa vậy ta xiêu xiêu lòng
Lỡ mai gót lỵa phai hồng
Trái tim ta đã thuộc lòng - Yêu Em

Tiền Anh Việt Dzũng

Nốt trầm từ sóng biển Đông
Hóa thành bão nổi giữa dòng đời Anh
Thuyền ơi... trôi giạt chòng chành
Cố lên để sống, mồ xanh bao người
Biển ơi biển có ghen lời
Như thân xác của rã rời chìm sâu
Trùng dương chôn tiếng kinh cầu
Hải hùng, oan nghiệt ngất sầu thiên thu
Anh đi trốn thoát ngục tù
Dấu cuồng phong, dấu biệt mù quê hương
Bên kia thăm thẳm... hai phương
Nghe cung bậc nổi đoạn trường nhớ quê
Bước chân Đi... sẽ trở Về
Mảnh đời tỵ nạn lời thề thủy chung
Anh đi thả lửa theo cùg
Tự do đánh đổi nghìn trùng phân ly
Mai về sông núi còn gì...
Bao nhiêu dâu bể khóc vì bể dâu

.....

*Bây giờ tiếng hát còn đâu
Trái tim chìm xuống vực sâu không lời
Rưng rưng lặng lẽ đất trời
Anh đi để lại cho đời nốt thặng ...*

(Nén hương lòng kính tiễn ca nhạc sĩ VIỆT DZŨNG)

* Ca nhạc sĩ Việt Dzũng đã ra đi vào ngày 20/12/2013 tại bệnh viện Fountain Valley, Nam California ở tuổi 55.

Tịnh Hương

Người về cho chữ Tịnh Hương
Cho ngày nắng ấm thơm vương cuối trời
Cho hoa vàng nở bên đời
Cho đêm nghiêng bóng nguyệt rơi dịu dàng
Cho ai buông phách muện màng
Cô đơn gõ nhịp cung đàn ngóng trông
Như bờ cho cả con sông
Dẫu bồi, dẫu lở vẫn dòng phù sa
Cho tri âm chút mặn mà
Đông Tây vẫn ngỡ gần xa vô chừng
Cho tương ngộ chợt ngập ngừng
Lạ chưa có lẽ đã từng quen nhau
Cho em óng ánh sắc màu
Tô môi son đỏ tú cầu gieo duyên
Ai cho Tâm một chữ Thiền
Ngoài hiên như thể tóc huyền gió bay
Thấy như trời đất mượn vay
Điểm trang em chút nét say môi hồng
Ta về nói với mệnh môn
Ngồi yên ngắm lại... tạ lòng Tịnh Hương

Tơ Tình Tháng Hai

Mai em tóc bạc rồi anh
Đâu còn như sợi xuân xanh với tình
Nắng vàng mưa bụi lặng thinh
Em qua năm tháng phai hình dáng xưa
Ước gì anh đợi giữa trưa
Đón em về quãng đường thưa chân người
Làm sao nói hết đây với
Hoa tình đã muôn nửa đời mênh mông
Có còn chẳng một cõi lòng
Như ngày xuân trẻ môi hồng ngọt thơm
Còn đâu hoa nở nụ đơm
Của em nhen lửa vàng rơm óng tình
Để ta xóa chữ "một mình"
Trong trang tự điển... "Hai mình" ấm êm
Cầm về một đóa tình em
Để lên ngôi báu nửa đêm yêu thầm
Tình si... thôi trái tim nhằm
Trong ta, em khúc nguyệt cầm tương tư

Tơ Vàng Áo Lụa

Tơ vàng áo lụa em đâu
Lên theo giọt nắng mưa ngâu xuống trần
Trải đêm lụa bạch sông Ngân
Thấm hồn gỗ đá ngọc trân giữa đời
Hay từ biên biển gọi mời
Mặt trời rực rỡ vàng rơi hôm nào
Biết đâu trăng của ngọc ngà
Về trong lóng lánh chút hào quang thơ
Bỗng dưng lòng chợt ngu ngơ
Ướm tình thêu dệt ta chờ đợi em
Tìm nhau lưu dấu ấm êm
Trăm luân vạn kiếp nửa đêm xa rồi
Em ơi từ một chỗ ngồi
Áo em vàng óng giữa đời tro bụi
Nhện về giăng lưới hư không
Mỗi yêu nối lại áo hong tơ tình

Trăm Bước Tỏ Tình

Nửa lưng buông vạt tóc thề
Dáng xưa em đẩy đi về loanh quanh
Ngả vào hơi ấm lòng anh
Nghe như trời đất thiên thanh rộn ràng
Câu thơ mở cửa thiên đàng
Ở đâu cung bậc vội vàng tìm nhau
Buộc chi lọn tóc ngàn sau
Buông lời, búi lại... trầu cau duyên mình
Bước đi, trăm bước tỏ tình
Kiếp này xếp lại trang kinh vô thường
Vụng về chỉ một chữ "Thương"
Dấu đi một nửa... Yêu Hương vô ngần
Nửa kia còn lại bâng khuâng
Giữ trong tim để được gần bên em
Dịu dàng tơ tóc... tiếc thêm
Một lần hôn vội môi êm của tình
Tim ta mở cửa cung nghinh
Đón em đêm nguyệt lung linh giữa trời

Trầm Minh Hát Giang

Trống đồng gươm ánh Mê Linh
Nhị Trưng liệt nữ trầm mình Hát Giang
Hồ xưa Lãng Bạc tế đàn
Thù quân phương Bắc, giặc tràn núi sông
Bành voi kiếm thét má hồng
Nữ lưu chẳng thẹn tấc lòng quẩn thoa
Lĩnh Nam đâu thể nhạt nhòa
Nghìn xưa thiên cổ máu hòa sử xanh
Nước Nam lắm liệt hùng anh
Trưng Vương khí tiết thoi đành liều thân
Giang sơn cẩm tú bội phần
Ngàn dâu xanh ngắt, miếu thần Hát Môn



Trang Sử Biểc

Chén tráng sĩ tạ ân người nâng cạn
Trướng cờ bay oai võ tướng dậm ngàn
Tế núi sông hiến thân người danh rạng
Khúc trường giang đợi đón bước huy hoàng

Yên cương đó, mộng tang bồng hồ thi
Cõi giang sơn vang trống trận liên hồi
Giặc tuyệt mệnh không kịp giờ trần trời
Khúc khải hoàn phủ phục mệnh thần nhi

Còn đâu nữa ngựa hí vang, kiếm bạc
Gót chinh yên trận mạc dưới chân thành
Lời quyết chiến lồng lộng ngất trời xanh
Đâu quan ải - phách hồn xưa đã thác

Nghìn năm trước quê hương mình lẫm liệt
Trăm năm sau máu đỏ khúc sông tràn
Việt Nam ơi, còn lại những tan hoang
Nghe rừng rúc ngậm ngùi trang sử biểc

Trang sử biểc trong hải hùng ly loạn
Núi chuyển rung, rừng vọng tiếng thét ngàn
Biển dậy sóng vùi thân người mồ táng
Đất cày sâu mảnh bom đạn bàng hoàng

Trên Đồi Nắng Mưa

Kiểm cung anh gởi lại rừng
Anh nằm úp mặt như từng ngủ quên
Mặt trời bên ấy chênh vênh
Gọi sương thức giấc giữa thên thang đời
Mai kia áo trận phai rồi
Còn gì thân xác trên đồi nắng mưa
Năm xương bọc bạch chuyện xưa
Lời thề với sử sách chưa vẹn toàn
Tuổi tên anh lấp vội vàng
Lá thu rụng xuống vinh quang rạn ngời
Thẻ bài còn giọt máu rơi
Động khô sắc thắm nghìn lời hiến dâng
Anh yêu sông núi vô ngần
Biết chi đền đáp, chút thân mọn hèn
Một ngày đất mẹ thân quen
Anh nằm yên nghĩ, nghe kèn thúc quân
Trái tim anh giữa mộ phần
Vọng ngàn thiên mã đường trần hí vang
Cờ bay ngạo nghệ sắc vàng
Giữa ba sọc đỏ huy hoàng chiến công

Trôi Đi Trăm Nhánh

Thả buồn xuống cả dòng sông
Trôi đi trăm nhánh mênh mông nguôi sầu
Ngóng trông tình mãi chân cầu
Trái tim lạc dấu em đâu đợi chờ
Trên tay rượu cạn ơ hờ
Đò ngang ly khách đôi bờ lênh đênh
Làm sao giữa cõi buồn tênh
Ngược dòng xóa bớt nhớ quên bây giờ
Em về phá luật niêm thơ
Rủ vàng trăng thưở hoang sơ yêu người
Rủ đêm chếnh choáng sao trời
Họa trường ca khúc nghìn lời tương tư
Tóc thơm thấm đẫm ôn từ
Đem về ép giữa trang thư. Gối đầu
Dặn lòng ta với ngàn sau
Yêu em ta mãi đưa nhau... cuối đường
Mãi ghen tuông với bụi vương
Gót hài em bước dặm trường với ta
Xin cho mộng giữa trăng tà
Còn lung linh nguyệt, còn đa mang tình

Trời Mây Tang Bồng

*Thăm sâu trong mắt của mày
Tao nhìn thấy cả trời mây tang bồng
Trời cao nguyên lạnh sang đông
Tàn đêm hừng sáng giữa dòng mày đi
Poncho gói cuộc chia ly
Khăn tang cô phụ còn gì mày ơi
Xót xa quãng rộng đất trời
Phai màu áo trận một đời hiến dâng
Gia đình và cả xác thân
Cả mơ ước tuổi thanh xuân mộng tràn
Chốn này rừng núi thênh thang
Sao mày nằm lại giữa ngàn trăng sao
Nấp bi đông rượu nghẹn ngào
Làm sao chia nửa - Mày Tao - hả mày?
Chia mày khói thuốc đêm nay
Chừng như tao tưởng có mày bên tao
Lặng thinh không nói lời nào
Rưng rưng núi hát lời chào biệt ly
Mai sau trang sách sử ghi
Con mày tìm lại chút gì của ba
Vẳng nghe ngựa hí đôi xa
Hồn người tử sĩ nhạt nhòa bóng đêm*

Tương Tư Đá

Người về úp mặt trần gian
Vào lưng vách núi âm vang đa tình
Ta theo bụi chốn dặm nghìn
Về tương tư đá cung nghinh non ngàn
Nghe trong tiếng suối tiếng vàng
Em nằm xõa tóc giữa hoàng hôn phai
Để mây phủ xuống tóc mai
Pha màu huyền hoặc bờ vai diễm trần
Ngực trầm hương tỏa ngai ngần
Uớp thơm vách núi trói chân giang hồ
Gõ tay lên đá hư vô
Vui buồn vọng lại bổng ngô nghê đời
Ngộ ra tĩnh lặng rồi bởi
Như là núi đã nghìn lời im thinh
Tĩnh lòng ta nhắm lời kinh
Rằng ta yêu ánh mắt nhìn giai nhân
Chớ đâu yêu núi xa gần
Mà lên non thăm, bước chân lạc rồi

Vẫn Còn Dáng Xưa

*Em như hồn xác con tằm
Nhả tơ vàng óng để nằm bên anh
Ử thì trời vẫn thiên thanh
Bốn mùa khoe sắc vây quanh ngập lòng
Để tình ta nhập sắc không
Viên thành như thể giữa vòng khói sương
Bên cây cỏ lá phấn hương
Ngắm mây trời biếc yêu thương quện tròn
Mai kia môi nhạt màu son
Trên đời nắng cũng vẫn còn dáng xưa
Mặt trời đăm đỗi sáng trưa
Mắt môi trang điểm, lạ chưa hỡi người
Nghe trong rộn rã "Tình ơi..."
Ghép đôi ta lại thành đời thực hư
Cuộn trong nhộng kén dường như...
Tơ tình quấn quít mộng từ trăm năm
Nghe trong tiếng thở em trầm
Mùi hương trinh nữ âm thầm trở hoa*

Vấn Rượu Ngày Xưa

Cúng mà vẫn rượu ngày xưa
Muộn màng hương khói tao chưa nguôi lòng
Mày nằm dưới mộ hư không
Hay ngoài rừng vắng ngó trông sao trời
Nói đi đâu chỉ một lời
Một câu đ.m. của thời loạn ly
Tao vừa thấy dáng mày đi
Mày ngồi, mày chạy, súng ghì bên tao
Thôi rồi mày đã làm sao
Máu tràn thấm đẫm chiến hào đất nâu
Tao xin Trời Đất nhiệm mầu
Cứu mày thoát nạn qua cầu tử sinh
Poncho sũng nước vô tình
Gói thân mày lại cho hình hài nguyên
Bụi trần mày đã bình yên
Mộng giang hồ đổ bóng nghiêng chiều tà

Vẫn Tạ Ơn Em

Tạ ơn mắt biếc tròn vo
Tạ ơn môi đỏ thắm tho em viên
Tạ ơn tay ngọc tay tiên
Tạ ơn dáng thuở uyên nguyên nhu mì
Tạ ơn ngực nhú dậy thì
Tạ ơn ...thôi đã tình si em rồi
Tạ ơn hoàng hậu lên ngôi
Tạ ơn tim đập bồi hồi bên em
Tạ ơn gót lụa hài êm
Tạ ơn nhung gấm nửa đêm chung tình
Tạ ơn men rượu môi xinh
Tạ ơn giọt ẩm lung linh thiên đường
Tạ ơn em đóa như thường
Tạ ơn lá rụng phố phường em qua
Tạ ơn cổ tích mượt mà
Tạ ơn mai sớm ngậm trà cúc pha
Tạ ơn huyền thoại em à
Dẫu mai trắng rụng ta thà yêu em ...

Viếng Anh Linh

Nén hương thơm ấy ngày tử biệt
Cỏ cây giữ lại tấm lòng son
Dẫu nghìn xa cách trời biên biển
Nhớ anh tuần tiết, lấp bia mòn

Đâu ngày cũ ngất trời hùng khí
Đâu biên cương sương khói ngang đầu
Đâu bia mộ nghìn năm an nghỉ
Đâu hình hài bụi phủ đất nâu

Anh ơi quê mẹ tràn nước mắt
Kể từ khi ... anh mộng không thành
Sương mai, nắng nhạt, chiều hiu hắt
Mất núi sông rồi anh hỡi anh ...

Anh Linh phảng phất hồn sông núi
Tử Sĩ nghìn đời rạng tiết danh
Bụi hồng thiên mã đâu hồn tử
Vẫn dấu xưa người chốn quán quanh

Việt Khang
Người Con Yêu Đất Việt

*Anh ở đâu trong tù ngục tối tăm
Anh ở đâu giữa gông cùm xiềng xích
Anh ở đâu trong hung tàn, bạo nghịch
Anh ở đâu giữa quyền lực, hờn căm
Việt Khang ơi, bạn bè anh trông ngóng**
Dõi bóng anh từ nốt nhạc đặng lòng
Từ trái tim đầy ắp một dòng sông
Từ cung bậc tràn yêu thương nòi giống
Anh lớn dậy từ nôi tình hò hẹn
Nên tiếng ca thắm đẫm những ngọt ngào
Nay ngậm ngùi, nước mắt vỡ thương đau
Trong lời hát " Tiếng dân tôi" uất nghẹn
Việt Khang ơi, bước chân anh khơi dậy*

*Diên Hồng xưa thuở dựng nước, dựng cờ
Thuở cha ông ta gìn giữ cõi bờ
Anh tiếp nối. Thoát xích xiềng. Vùng vẫy
Việt Khang hỡi, người con yêu đất Việt
Tên của anh mang hồn Việt oai hùng
Bước chân anh xô bạo lực chuyển rung
Để quê mẹ mãi ngàn sau xanh biếc*

** Việt Khang tên thật là Võ Minh Trí,
34 tuổi. Sinh ngày 19 tháng 01 năm 1978
Cư ngụ (trước khi bị bắt): Tại thành Phố Mỹ Tho,
tỉnh Tiền Giang
Bị CSVN bắt lần đầu 16/09/2011 và bắt
lần thứ hai vào ngày 23/12/2011
Hiện nay đang bị biệt giam tại số 4 Phan Đăng Lưu
thành phố Hồ Chí Minh (Sài Gòn cũ)

Vò Thơ.

Vò thơ tìm thoáng chút xưa
Cạn tình lục bát vẫn chưa nguôi lòng
Vò thơ thả vút hư không
Nghe con chữ rớt theo dòng sông trôi
Vò thơ lót chỗ em ngồi
Thay hương cỏ úa trên đôi trâm luân
Vò thơ rải hết vuông sân
Ước đêm trăng sáng vai gần vai nhau
Vò thơ em rụng hoa cau
Thôi duyên ngần ấy phai màu phấn hương
Vò thơ chuyện chỉ vô thường
Em-Ta ở giữa mười phương ta bà
Vò thơ say ngắt chiều tà
Giấc khuya chạm khẽ tưởng là tay thôn
Vò thơ dầu biết sẽ buồn
Đêm tàn còn lại nửa khuôn trăng gầy
Vò thơ quá khứ thành mây
Bay đi muôn hướng lắt lay nhớ tình

Vô Thức Tình

Từ trong vô thức yêu tình
Ngắm dung nhan lại tưởng hình dáng em
Yêu son phấn nụ êm đêm
Mãi là hương thoảng ấm êm cõi lòng
Yêu đời với cạn đục trong
Yêu phù vân sẽ thông dong mắt còn
Yêu trắng từ thuở thật tròn
Đến trắng tà, khuyết hao mòn một bên
Yêu tình ngoảnh lại nhớ quên
Áo phai hết cả lênh đênh nỗi buồn
Chắc rồi quên cả môi hôn
Quên câu cưỡng quít, vô ngôn bên người
Ừ vô thức đấy ... đấy với
Biết với, biết cạn, hoa ơi hương tàn
Một mai ai có vội vàng
Vội tay níu lại sợ hoàng hôn rơi
Em ngồi trải áo giữa trời
Chép câu lục bát tạ người em yêu
Gởi theo gió cuốn ít nhiều
Trái tim chẳng giữ lựa điều riêng em

Vòng Xoay

*Ngả nghiêng hết một vòng xoay
Chứng như trái đất vói tay thật gần
Vẫn em tuyệt thế giai nhân
Mắt môi ta bỗng băng khuôn đa tình
Ước gì say khướt riêng mình
Để ta giữ lại trong bình rượu hoa
Giữ hương gió của đêm qua
Giữ em một thoáng áo tà mỏng bay
Giữ tình pha chút men cay
Giữ thơ rơi xuống ngón tay em gầy
Giữ câu lục bát như mây
Giữ trăng sao của đăm say đất trời
Giữ vai tựa khế bên đời
Giữ em nhan sắc gọi mời tình nhân
Lỡ mai đời có phù vân
Ta còn em đấy cõi trần cạn say*

Vũ Khúc Quỳ Vàng

Chiều nghiêng vũ khúc quỳ vàng
Ơi con phố cũ nhạt hoàng hôn xưa
Có hay bụi đỏ vẫn chưa
Gom ngôn từ lại cho vừa tiếng yêu
Vô tình bên vật nắng chiều
Dáng em rục rở khiến ta xiêu lòng
Ru em lá biếc tình nồng
Sắt se lạnh của ngóng trông hôm nào
Cao nguyên gió lộng xôn xao
Ta về ngấm lại ngọt ngào ngấn ngơ
Để ta nói với tình thơ
Rằng em cánh mỏng ơ hờ khói sương
Dường như ta lạc dặm đường
Trái tim từ độ đã vương bụi hồng
Mai sau trong quặng mênh mông
Biết em còn đấy giữa hư không đời
Hay trong bom đạn tươi bời
Quỳ vàng em đã rải rời sắc hương
Yêu em một nhánh vô thường
Sao em đi biệt... Miên trường nghìn thu

Vương Bụi Tình

*Câu thơ em vương bụi tình
Mai đem xuống suối xóa nghìn phân vân
Xóa đi bằng trắc luật vần
Còn đâu nường nấu cỗi trần lia xa
Thơ trôi... trôi hết lựa là
Em ơi lạc dấu ngọc ngà của anh
Mai đem thơ bỏ rừng xanh
Câu thơ quấy rĩ trăm cành hoang vu
Để cành trở nụ thiên thu
Nở ra vàng rục sương mù ngấn ngờ
Trong sương dáng mỏng như tơ
Không em chẳng thể lắng lơ bao giờ
Chỉ là giọt đọng bất ngờ
Theo đêm nguyệt rủ xuống bờ trần gian
Bóng trắng sao lại vội vàng
Đem thơ dâng tặng thiên đàng lạc hoan
Anh chưa kịp chép thơ nàng
Chưa hôn con chữ đã tàn con trắng
Tại thơ vương bụi tình giăng
Hay thơ em đã nhọc nhằn đời anh...*

Vương Chữ Tình

Vì Thơ, em vương chữ Tình
Để câu thương nhớ dặm nghìn chốn xa
Biết đâu yêu dấu mặn mà
Một mai rồi cũng sẽ là hư không
Biết đâu môi thuở mật hồng
Phai đi rạo rục ngóng trông tự tình
Biết đâu em đây dáng hình
Nhân gian một cõi đặng tình mòn hao
Khỏa thân như thể trăng sao
Nửa đêm lấp lánh, ngọt ngào đam mê
Ngày đêm nhật nguyệt cận kề
Sắc hương ấm lại áo khuê nữ hồng
Xuân Thu lữ bước qua Đông
Tìm nhau cuối Hạ cho nồng nàn yêu
Mặt trời rực rỡ hỏa thiêu
Đôi tình nhân giữa cõi phiêu bồng tình

Xếp Vuông Áo Lụa

Xếp vuông áo lụa tiễn em
Trái tim lặng lẽ níu thêm ngọt ngào
Níu giây phút của trăng sao
Theo tình tục lụy ngõ vào trăm năm
Phấn son kề cận gối nằm
Hài thêu gót ngọc về thắm lá vàng
Mây trời khung cửa thên thang
Khúc tình xưa vẫn dịu dàng hồn thơ
Em như nhung lụa cung tơ
Anh cuồng say giữa đôi bờ hồng hoang
Tình ơi gỡ cửa thiên đàng
Dấu từng địa ngục trong ngàn kiếp xưa
Trao nhau ngần ấy đón đưa
Môi hồng khép mở cho vừa thương yêu
Thắm sâu mạch sống dâng triều
Câu thương câu nhớ đã chiều lòng nhau
Lụa ơi giữ lại sắc màu
Màu em ngọc biếc nhiệm mầu tim anh
Nghìn năm một mối tình xanh
Như duyên tơ tóc riêng dành đôi ta

Bạn Thơ và Như Thương

THƠ Ở MỘT MIỀN ĐẤT

phan ni tẩn

Buôn Hồ cách Ban Mê Thuột 40 cây số về phía Đông Bắc, nằm trên quốc lộ 14 đi Pleiku. Thập niên 50, Buôn Hồ là một quận lỵ nhỏ bé, nghèo nàn, dân cư thưa thớt, hầu hết là người Thượng, vì Buôn Hồ do họ lập nên. Rừng rú như thế, nghèo nàn và nhỏ bé đến vô danh như thế, nhưng lại là nơi có lần tôi và vài người bạn đi xuyên Buôn, lội rừng săn đêm. Và đó cũng là nơi (sau này tôi mới biết) Phạm Kim Hương, tức nhà thơ Như Thương thỉnh thoảng ghé về thăm ba cô làm việc trước năm 1975. Thuở ấy, Như Thương vẫn còn vô danh như chiếc lá, như ngọn gió, như con chim sơn ca hay chỉ là một cô tiên nhỏ bé, mong manh ở trên núi trên rừng.

Rồi năm tháng trôi đi với biết bao vật đổi sao dời, ngày nay nhà thơ Như Thương để thương của chúng ta đã là một tài thơ

tên tuổi với sức sáng tác đầy sung mãn. Từ ngày khởi viết đến nay, Như Thương đã liên tiếp xuất bản năm tập thơ, một tập truyện, chưa kể CD nhạc do nhạc sĩ Nguyễn Tất Vịnh phổ từ thơ của Như Thương.

Rồi hôm nay đưa con tinh thần thứ sáu mang tên Bụi Đỏ Si Mê của Như Thương lại hăm hở chào đời. Trong tập thơ này, ngoài những bài thơ ngợi ca lòng thủy chung đất nước của anh hùng, của tình yêu đôi lứa, của phong cảnh hữu tình...; còn có những bài thơ nói lên nỗi nhớ thương mọt mọt mà chân tình đến da diết về mảnh đất của Hoàng triều cương thổ mà mỗi lần mưa thì lầy lội, mỗi lần nắng thì bụi đỏ bay lên bám vào quần áo, tóc tai, mặt mũi con người đến si mê.

Tôi đã đọc nhiều tác phẩm thơ, văn viết về Tây nguyên của chúng tôi, nhưng với Như Thương thì cao nguyên miền Thượng đã có từ đáy sâu tâm hồn. Như Thương làm thơ chỉ để bày tỏ tấm lòng yêu cuộc sống từng ngày buồn, vui, đau khổ hay hạnh phúc trên mảnh đất một thời nhà thơ đã sống qua. Tôi quý mến và thầm phục cái hình thù, cái dáng dấp chập chùng đồi núi, rất phong trần mà rất thơ của Tây nguyên sương khói qua ngòi bút sinh động

của Như Thương. Cho nên, thơ về miền đất đỏ của Như Thương đã cho người đọc thấy rằng phố núi đã chiếm cứ một phần quan trọng trong đời nhà thơ.

Hãy đọc, và chỉ cần đọc vài bài thơ, những trang thơ viết riêng về miền đất đỏ của Như Thương thôi, ta sẽ thấy vẻ đẹp bát ngát của đại ngàn:

*Ôm em bầu ngực núi rừng
Em như hạt bụi thơm lừng Bazan
Ngọt ngào hương vị Đam San
Của mây của gió của làng Yàng di
Mắt em sáng sánh rượu mời
Ché cần cong vút đất trời ngả nghiêng...*
(Bầu Ngực Núi Rừng)

Hoặc:

*Về đi đường vạn dặm xa
Áo em quấn quít làm quà tình nhân
Triện son rục rỡ đôi chân
Mặt trời phố núi trong ngần mắt em...*
(Bụi Đỏ Si Mê)

Và lời hứa hẹn ngọt ngào từ tháng Giêng đến... thủy chung:

Từ nay cho đến cuối đời
Áo hoa thấp thoáng mộng với thiên thai
Dã quỳ trắng hội hoàng mai
Lòng ta trắng hội theo ai... em à...
(Áo Hoa Tháng Giêng)

Như Thương làm thơ về một miền đất bao giờ cũng được thai nghén, ấp ủ, yêu thương, trĩu tình, say đắm; khi sinh nở thì có cả đau khổ lẫn hạnh phúc trong từng chữ từng câu.

Tháng Ba ta lại... giỗ em
Lòng rưng rưng khóc giọt mềm lá rơi
Tháng Ba nguyệt vọng lưng trời
Hồn hoang gió hú chơi với đại ngàn
Tháng Ba em chết vội vàng
Khi rời con phố... tan hoang đường về
Tháng Ba tìm lại Ban Mê...
(Tháng Ba, Ban Mê)

Hoặc nỗi u buồn thảo mộc:

Để em ở lại mệnh mỏng
Ngất trời bụi đỏ lấp hồng nhan em

Sầu ta chất ngất nửa đêm
Sờ tay đá lạnh ngoài thềm hoang vu
Em nằm mộ chí ai ru
Bốn bề lạnh ngắt thiên thu ta buồn
(Còn Vạt Quì Vàng)

Đọc rồi, ngẫm nghĩ mà xem, thơ như
ứa ra từ những trang giấy một cảm giác
buồn đến thâm trầm mà cũng quá đỗi nên
thơ. Đặc biệt mềm mại, nhẹ nhàng ở thể
thơ lục bát.

Mắt em đắm đuối ngả nghiêng
Sao như sơn nữ bên triền suối xưa
Trái tim ta bỗng dư thừa
Yêu em từ đấy sao chưa tỏ tình...
(Áo Hoa Tháng Giêng)

Những câu hỏi dịu dàng, thủ thỉ về
núi có mùi thơm:
Từ lòng núi đã tỏa hương
Vạn điều như thể thiên đường dung nhan
Núi sao không mặc áo vàng
Như em thuở ấy rộn ràng thanh xuân
Để bờ lưng sẽ thật gần
Tóc ai thả xuống một phần đời ta
(Hương Núi)

Hãy cùng nhà thơ vít cong cần trúc

xuống mà say với hồn rượu cần, một chất say làm mê hoặc con người từ núi rừng đại ngàn:

*Nhỡ tay chạm phút tần ngần
Đàn rung phím lạc phai dần phấn hương
Nhỡ môi tìm chút nụ hương
Sơn tình trôi cả thiên đường mây bay...*
(Chạm Phút Tần Ngần)

Nói cho cùng, cái vùng miền man bụi đỏ ấy, tuy bạt ngàn, hùng vĩ, bí hiểm nhưng lại gần gũi, thân thiết, sắc cạnh, đau đớn đến bồi hồi..., bao giờ cũng trường tồn trong ngôn ngữ thơ Như Thương, đã góp phần làm đẹp miền đất bụi đỏ đến si mê này.

Hình như sự hòa hợp kỳ lạ giữa nhà thơ và cao nguyên đã tạo nên một bản sắc nghệ thuật tuyệt vời, sâu xa mà giản dị, trong sáng mà thâm trầm, đặc sắc trong thơ Như Thương.

phan ni tấn

Nhà thơ Tịnh Vân ...

Bằng trắc chưa phai - cho dẫu ngàn lá
rụng, dẫu mòn lối trắng về...
Hay quá !!...

Nói với Em

Tôi muốn nói với Em, tiếng nói của
những con người đang đi vào cánh đồng
mùa thu thế tục, với những chiếc lá vàng
vỡ vụn dưới chân -

Những chiếc lá mới sáng hôm qua
thôi còn thì thầm bên nhau những lời tình
tự!...

Tôi muốn nói với em - với nhịp đập từ
tiếng nói trái tim một người có tuổi, những
nhịp đập vốn chai mòn từ chu kỳ :

"Thành - trụ - hoại - không"!

Cho tôi nói với em - Dẫu tiếng nói của
một kẻ vô danh có thể chìm lẫn vào đâu đó
trong muôn vàn âm thanh hỗn tạp giữa đời.

Thì em ơi đừng vội quay lưng, như kẻ
lạ bên đường nghe tiếng gọi của một người

không hẹn trước.

Đừng vội bước nhanh trên hè phố đông người, để tiếng bước chân như gõ vào lòng tôi đây những tiếng khua tàn nhẫn của sự khước từ.

Bởi vì tôi - tôi đã chọn em trong muôn vàn kẻ xa lạ giữa đời, trong bước đường kiếm tìm từ khởi thủy!

Bởi vì tôi, tôi đã chờ đợi em - như người khách đợi cuối cùng trên sân ga cuộc đời buồn tênh một chiều lá rụng.

Màu mây sẫm mùa thu đã trải lên tóc tôi dấu hằn năm tháng, những cơn mưa mùa thu làm ướt đẫm manh áo đợi chờ, đôi mắt mùa thu giới hạn tầm nhìn thế kỷ - và đôi chân mùa thu đã giẫm lên bao lá chết của ngày...

Thì em ơi - tôi vẫn muốn nói cùng em
!!...

(Tịnh Vân thi tập - tập 15)

Cảm tác của nhà thơ Tịnh Vân nhân đọc bài thơ "Lục Bát Ngũ Ngoan"

*"Ngũ ngoan - Lục Bát... à ơi !...
Em về se sắt nửa đời truân chuyên
Cỏ ngoan nằm gối bên triền
Nhớ câu Lục Bát, cội Thiên khai sinh !!"*

Chị Như Thương "Giấu những nỗi
niềm" đằng sau điệu vờ lấp lánh, phù
phép cho những con chữ nhảy múa thành
muôn điệu tình thơ!!



**Cảm nghĩ của nhà thơ Tịnh Vân khi
đọc bài thơ "Theo hồn thơ em" của
Như Thương**

Ừ thì mượn cái vô ngôn
Gởi vào vô tận chút hồn thơ ta
Rồi như mưa gió giang hà
Ngấm vào sỏi đá, mở ra cội nguồn...
Em đừng - chớ để sầu tuôn
Để đau ký ức, để buồn heo may
Xin em - chừ nhẹ gót hài
Chén quan san rót cho đầy hư không
Đợi nhau cuối bể đầu nguồn
Mối tình vụn cổ còn vương dậm dài
Ta từ lạc bước trần ai
Ngửa nghiêng một kiếp, lắt lay mạch sầu
Buồn - không biết gởi vào đâu
Mượn nhân hữu hạn ghép câu tương phùng
.....
Đợi Người - vầy cuộc vui chung !!...

30 /12/2013

*"Em như bụi đỏ ven đường
Anh qua - thức hạt bụi vương áo tình
Đêm trăng trở... mộng nguyên hình
Si mê mất dấu, điêu linh một đời !..."*

*Nhà thơ Tịnh Vân
(Tặng "Bụi đỏ si mê")*



Sỏi Đá Lao Xao

Trong cơn đau với Cuồng Thơ
Mình em trần trở tỉnh mơ giấc nồng
Em cùng sỏi đá phiêu bồng
Kiếm tìm ảo mộng tình hồng hôm nao,
Thôi đừng... sỏi đá lao xao
Đừng vương vấn nữa ánh sao thiên hà...
Đừng nghiêng ngả cõi ta bà
Đau hồn nhưng gấm, xót xa ngọc ngà...
Đừng như mảnh vỡ trắng sa
Cao nguyên gió núi đêm hoa mơ màng
Quỳ vàng bụi đỏ đa mang
Bấy nhiêu xa cách lòng tràn nhớ nhung,
Tình bay bổng cõi khôn cùng
Trời xanh ong bướm thơm lừng cánh hoa
Hương bay theo gió thiết tha
Dáng hoa Em đó, kiêu sa má hồng...

Nhà thơ Phạm Thị Minh-Hưng.
03/4/2014

Cảm nghĩ của bạn học Đỗ Thế Hùng

Lâu lắm không bình thơ, mà thực ra có bình được đâu vì Đỗ Thế Hùng không phải nhà phê bình, lại không có nhiều kiến thức về cầm kỳ thi hoạ, nói ra chỉ sợ bị "hớ" mọi người cười chê. Nhưng Kim Hương lại khiến mình ngứa cổ họng, muốn gào lên cho thoả nỗi buồn, lòng đau, niềm thương nhớ của một thuở sân si, tham lam và rụt rè ...muốn cột chặt tình để rồi thoáng chốc lời nói xưa đã trở thành dư âm, hình bóng xưa đã trở thành kỷ niệm, để rồi

"Đem thơ lên núi đợi trăng

Mới hay trăng đã buồn giăng cõi lòng"

Để còn thêm nuôi tiếc...

"Đi về lại tiếc giòng sông

Tiệc xưa nguyệt bạch áo hồng với em"

Cả bài thơ lục bát ẻo lả với niềm thương nỗi nhớ, quay quắt với sự se sắt rung động, tung bồng với tình cảm mặn nồng và bàng bạc chút xót xa, ân hận vì để tình trôi vụt bay. Và từ trong sâu thẳm của tứ thơ diễn đạt sự cam chịu thống khổ với

dòng thơ ở cung thương dù rất nhẹ...

*"Thôi ta xuống núi đợi em
Đợi thung lũng cũ đợi xem lá vàng
Đợi em trăng núi võ vàng"*

Nhưng tiếc thay có chờ được đâu, có kịp chờ đâu bởi thời gian là dòng xoáy, nhấn chìm mọi ước mơ, mọi hoài bão, mọi đam mê, mọi người, để rồi còn chẳng chỉ là cô đơn miên viễn và bởi người đã là bóng hoàng hạc bay hắt bóng trăng đời...

Cám ơn Như Thương đã làm mình chạm lại được nốt nhạc lòng xưa cũ, cám ơn Như Thương đã tặng mình một đêm mất ngủ do trần trở nỗi niềm...

Đúng thế Như Thương à: Làm Sao Quên Được Ngàn Sau

**Cảm nghĩ của bạn học Letti
"Nhâm nhi cùng bài thơ của Như Thương"**

Em Hoàng Hạc Bay...

*Đem thơ lên núi đợi trăng
Mới hay trăng đã buồn giăng cõi lòng
Đi về lại tiếc dòng sông
Tiếc xưa nguyệt bạch áo hồng với em
Tiếc ta say với thân mềm
Hương bay đọng lại hóa đêm thơm lừng
Tiếc em bóng nguyệt nửa chừng
Uống trăng, uống cả ngập ngừng môi nhau
Làm sao quên được ngàn sau
Yêu em từ thuở môi cau với trầu
Trăng ơi đừng có bạc đầu
Dẫu trăm năm đã thề câu êm đêm
Thôi ta xuống núi đợi em
Đợi thung lũng cũ đợi xem lá vàng
Đợi em trăng núi vỗ vàng
Đợi em áo mới... em hoàng hạc bay
Ta ru em giữa trời mây
Giữa trăng, giữa núi, vòng tay ân tình*

Mình thích cái này... hay quá. "Em Hoàng Hạc Bay..."

Gã liêu trai buồn đời hứng tình đem đàn lên núi hát, cũng là lẽ thường của tao nhân mặc khách đa vương sầu cảm, nhìn trăng mà lòng rộn khúc buồn thương, nhớ từ cái chút ngỡ ngàng đa đoan của bầu rượu, túi thơ lẫn thân ... ngẩn ngơ, sự lai sinh truyền kiếp của gã cuồng si đã lỡ trải hồn cùng trăng xưa, nguyệt cũ rồi cũng... để lúi thúi đem về mớ tương tư mây trời cho men say... cho ân tình sóng dậy cho thỏa hồn phiêu bạt. Trong túi thơ mình bắt gặp cái vòng luẩn quẩn muôn đời thân.. thơ.. tưởng ..gặp... say ...nhớ ...tiếc ...đợi ...chờ ... ngẩn ...ngơ"

thân thơ... thơ túi rót đầy

tưởng...rằng đã gặp chút này có hay...

gặp...chi thêm khúc đọa đày

say...men mẩy chén nhẩn trắng ngót lời

nhớ...em Hoàng Hạc hay mây

tiếc... thôi cũng đượm bóng tà huy xưa

đợi... nhau vào chốn ủ nhầu

chờ...thêm tình vẫn úa màu thời gian

"**ngẩn ngơ**" tình vẫn, ngẩn ngơ tình sầu

Một khúc hát thân quen dường như hôm nào của Trịnh Công Sơn cứ ngân nga lóe đường cho bước chân phiêu linh của lãng nhân vào chốn "dùng dăng" nhớ thương... "Ôm lòng đêm nhìn vầng trăng mới về, nhớ chân giang hồ... ôi phù du!..." ru mình trong chốn nhân sinh ta bà, gã si tình vướng bận chút "tiệc xưa nguyệt bạch" như giăng xé, như tự chuốc vào mình cái cô đơn khắc khoải, hầu ngõ được nếm mùi ngọt đắng trần gian, gã liêu trai vướng về cái mùi vị nhớ thương để tận hưởng khúc ghê thường nơi thượng giới rồi đem về mà tiệc nhớ cung hằng vội tan...

... Cho đêm về du mộng trăng xưa
nguyệt cũng "áo hồng với em"...!

"Đi về lại tiệc dòng sông

Tiệc xưa nguyệt bạch áo hồng với em

Tiệc ta say với thân mềm

Hương bay đọng lại hóa đêm thơm lừng

Tiệc em bóng nguyệt nửa chừng

Uống trăng, uống cả ngập ngừng môi nhau "

Gặp nhau "cảm" rồi mà đắm đuối bên nhau như từ kiếp trước đến ngàn sau bạc đầu cũng như là lẽ tự nhiên "đất trời" sẵn có, như được sống mãi hoài, tận hưởng muôn đời cho nhau... Nhưng hồi chẳng Thơ

Như Thương cũng muôn đời nói đến muôn đời mỗi "hạnh phúc" không hề có đoạn kết...

... "Buồn Chăng"?

Làm sao quên được ngàn sau

Yêu em từ thuở môi cau với trầu

Hạnh ngộ để xót xa cho nỗi đau "tiếc nhớ" cho nhau khôn cùng lòng nhau, tương tư thấp thỏm muôn trùng đợi nhau, đợi chờ thương nhớ trong tâm lặng giữa muôn trùng trong cõi ba sinh...

Tiếc để tiếc – Đợi để đợi, chờ cứ chờ đến nhận hết tất cả phủ phàng im lặng trong quăng đời nhau chẳng?

Thôi ta xuống núi đợi em

Đợi thung lũng cũ đợi xem lá vàng

Đợi em trăng núi võ vàng

Đợi em áo mới... em hoàng hạc bay

Kết thúc hạnh ngộ là hạnh phúc không đoạn kết trong nhớ thương khôn cùng nhớ thương !

Dành cho lời ru an ủi vỗ về, tìm về môi nhau... cho "trăng", cho "núi", cho "vòng tay ân"...!

Ta ru em giữa trời mây

Giữa trăng, giữa núi, vòng tay ân tình

Khúc hát dạo ấy làm chàng si tình chồn chân gối lả cũng lả lơ thâu đêm tàn yển tiệc... men say lả đã cho cùng cạn đêm sương nhã nhạc... mẩn mê để đêm về một mình "soi" đời mình mà tiếc, ngắm đời mình mà đau... nhớ dòng sông đã trôi qua đời mình, ý thơ càng chuốc thêm cơn say mà tiếc... nhìn bóng chân soi thác đổ, hể say tình với thân mềm nguyệt cạn, đọng lại chút hương duyên phảng phất nơi xiêm áo để rồi về mà ốm bệnh nhớ thương... có tiếc nhớ "đêm thơm" lừng lửa nồng cay, uống cho cạn môi nhau, uống cho trăng tình đổ bến, uống cho yêu đương nghiêng ngả, uống hết men say ngập tình qua nỗi nhớ, rằng tiếc chưa cho đóa xuân thì nửa chừng, dẫu cũng phôi pha...

Sự đời gặp để mà thương. Về! Về đâu?... mà để nhớ, cảm tiếc cái cố quên mà không đặt... dùng dằng nhớ thương. Thôi! âu cũng sự đời. Đời cứ chờ, cứ đợi cho tương tư nhưng nhớ dẫu kiếp đời đã qua... Đợi chờ cũng là lẽ sống... thường là!

Tiệc nhau đá núi cũng buồn.

Tiệc nhau gan ruột chín cuồng vẫn vương!

Đợi để thấp thỏm bóng hình ... Dẫu

chờ, dầu đợi âu cũng nhân tình xót đau,
dầu chờ khuy bấm "áo hồng với em". Đợi
em cho lòng mình san lấp núi đá, đợi em
cho thân xác "võ vàng" đợi nhau, chờ em
cho thung lũng đầy với "lá vàng". Dầu một
chút hương đời "động lại" cũng thơm lừng
đời nhau!

*Tiệc em một chút, cho Hoàng Hạc Bay...!
và...*

Tiệc nhau trăm bận, cũng hờn trăm năm?

Thơ Như Thương giàu nhạc cảm, ý thơ mới có khi "là lạ", nhiều cung điệu, cảm xúc của tâm tình dâng hiến khá táo bạo mà không có gì phải trách cứ được, bởi lẽ cái tình đơn phương quá điệu vợ, tự tâm dâng hiến cũng không hề vẽ lên sự gì ân hận của từng "nỗi tình" đã qua... thanh thoát đến độ ngỡ ngàng, cách biểu cảm ý thơ Như Thương giàu ngôn ngữ... lạ lẫm, chút quen thuộc, chất nồng nàn lan tỏa từng ý thật kiêu sa... đài các, từng lời từng ý trau chuốt của tâm tình dâng hiến mà không hề toan tính hơn thiệt, lời thơ không van nài, xin xỏ mà cứ mạn nông đắm say yêu thương... dầu có nhung nhớ cũng không oa nịnh dù có thua thiệt chẳng nữa... Thật bẽ

bàng! Đọc Thơ Như Thương như nghe xong một khúc nhạc buồn! Tuy buồn mà đẹp...! Thật Quý Hóa là vậy! Đọc Thơ Như Thương bài nào xong mình cũng còn đọng lại chút lãng đãng ru hồn "tình người" vào "cõi tình" ấp ủ nhớ mong!

Nhưng cũng mong rằng Thơ Như Thương thêm một chút gì "phá cách" càng thêm sáng khoái hơn cái đều đều cho nhịp điệu lục bát, mình e sợ "lỗi mòn". Ai khác thì mình chưa biết còn riêng mình xin mạo muội... Thơ Như Thương đột phá... "rock" thay đổi một chút diện mạo <một chút thô> cũng đủ vỗ tay reo cho đêm Nhạc Hội Lục Bát đã quá quen cũ chẳng, xin lỗi Nhà Thơ Như Thương (Nữ Hoàng Lục Bát) với lời đề nghị vụng về quê mùa này nhé!

Chỉ tiếc một điều ở bài "Em Hoàng Hạc Bay" của Như Thương chữ "tiếc" được lặp đi lặp lại tới 4 lượt nghe sao "xót xa" quá đỗi, khác với những lần thơ trước đây, cái tiếc chỉ thoáng qua chứ không nhấn nhá đến độ... tội nghiệp quá! "Tiếc" vì cũng chưa giải tỏa được điều gì cũng đáng tiếc chứ nhỉ?

Bài thơ Em Hoàng Hạc Bay của Như Thương làm mình nao lòng với vòng luẩn

quần, thân thơ rời tưởng... gặp rồi say, say
rồi nhớ, tiếc rồi tiếc, đợi rồi chờ... kết lại:

“ngẩn ngơ” thân thơ ...tưởng
...gặp...say ...nhớ...tiếc ...đợi...chờ...“ngẩn
ngơ” tình...

Vòng nhân sinh nghiệt ngã thế đó.
Vòng Nguyệt Quế có cần thiết chăng để
“thanh tẩy” dành cho gã tình si lãng tử
hôm nào vẫn cứ mãi trôi theo dòng đời u
uẩn với mớ tình si truyền kiếp, chưa thôi hề
day dứt ngõ mong chờ tình duyên của gã
lãng tử dừng chân nơi vườn xưa u tịch! Ta “
ue m” hay ue m?... “Ta ue m giữa trời
mây” hay Ru đời cứ trôi... để ngõ, để mong
mình còn gặp lại cố nhân... cho bớt đời hiu
quạnh!



Bạn học Nguyễn thị Thanh Hương
viết cho những tựa đề của thơ Như Thương

THƯỢNG ĐẾ KHÉO TAY

*Đá buồn đêm sẽ xót xa
Đọa đầy em khúc trầm ca một mình
Trái tim cổ tích ngậm tình
Giọt thơ nguyệt bạch hóa nghìn chén say
Trách chiThượng Đế lỡ tay ...
Xoá đi vạt áo tình say khái huyền
Nghẹn dòng lục bát uyên nguyên
Ngủ say bờ cát hồn thuyền Thảng Tư
Diễm phi khoác áo nàng thơ
Nghìn xưa trăm kiếp bài thơ môi trầm
Phiến tình hoá đá nghìn năm
Cống em ra biển nguyệt rằm nở hoa
Uớt tình tang rữ sơn hà
Yêu người, huyền thoại tưởng là thiên thu
Phải lòng từ thuở tắm mưa
Tìm nhau thu đã vàng chưa, xin đừng
Mưa giăng cõi áo vô thường
Thèm Hoàng Mai tửu cạn cùng cơn mê
Tâm xuân cổ thụ tình si
Hẹn hò son đỏ cong mi đợi chờ
Giao thừa, lỗi khúc tóc tơ
Khúc tình thấp thoáng phủ cờ vô ngôn
Phiến trắng gợi một nụ hôn
Bài thơ cho sỏi mãi còn xanh rêu*

Quách Lục

Tặng những người bạn tha hương
Tặng Tác giả "SE LÒNG"

Đông Về Đợi Đến Bao Giờ

Mênh mông tuyết phủ một màu...
Đông về buốt giá tình sầu ly hương.
Em đi bỏ lại phố phường!
Bỏ quên kỷ niệm con đường nắng mưa.
Em đi ngày đó... xa xưa...
Bốn mươi năm rụng, tình vừa đã phai?
Ngõ xưa còn sót dấu hài ,
Quê hương mãi đợi một mai Em về?
Dấu cho cách trở sơn khê?
Nghìn trùng xa cách nhớ về đây Em!
Hoa xưa giọt nắng vương thêm,
Đông về mưa bụi thấm mềm tóc mai.
Câu hò, tiếng hát khoan thai,
Trắng màu tuyết phủ tình hoài cố hương.

Cã Phạm Phú - Cảm đề bài thơ "Giai Nhân"

ĐÊM NGUYỆT BẠCH

*Em về thơm ngọt hương trinh
Cho đêm nguyệt bạch nghiêng mình hóa thân
Tay thơm giữ hết phù vân
Ba ngàn thế giới xoay chân quay về
Bến bờ hoa nở nhụy mê
Cho tinh không tỏa hương quê dịu dàng
Trăng xưa thức giấc ngõ ngàng
Ngẩn ngơ sông lụa bàng hoàng da thơm
Ta hồn tục lụy mơ đơm
Đem câu thơ cổ về ươm mơ nồng
Gọi em về tự hư không
Thanh xuân khế nở nụ hồng trên môi
Tiếng thời gian cũng ngừng trôi
Vì thiên thu lạc trên đôi mai mơ
Để ta, hóa gã ngẩn ngơ
Thả hồn mộng giữa ... nguyên sơ dáng người.*

Hieunguyen11

Một cảm nghĩ về thơ của Như Thương

Đọc qua những vần thơ của Như Thương ta tìm thấy quả làm một tâm hồn lai láng nguồn thơ. Lời thơ không bị gò bó bởi niêm luật, mượt mà, không cứng ngắt. Lả lướt trôi chảy êm đềm như giòng sông.

*Xếp vuông áo lụa tiễn em
Trái tim lặng lẽ níu thêm ngọt ngào
Níu giây phút của trăng sao
Theo tình tục lụy ngõ vào trăm năm*

Những câu thơ liên tục hấp dẫn, thu hút người yêu thơ phải đọc cho tới chữ cuối cùng mới chịu thôi. Ngoài ra trong thi văn thì hồn thơ là phần quan trọng, có nhiều người làm thơ khi đọc rất hay nhưng không có hồn thơ trong đó.

*Tay dang đập vỡ chén thiền
Tìm trong mảnh vỡ truân chuyên một đời
Mảnh nào chiếu sắc thân tôi
Mảnh nào ái ố nổi trôi phận người
Mảnh nào ghi khắc môi cười
Mảnh nào đong lệ một đời đắng cay*

Vần thơ trên Như Thương đã diễn tả hết tâm hồn mình vào thơ. " Tay dang đập vỡ chén phiến" dâng trào lên như sóng vỗ, cũng giống như "Đập cổ kính ra tìm lấy bóng". "Tìm trong mảnh vỡ truân chuyên một đời" y như là " Xếp tàn y lại để dành hơi" nhẹ nhàng, êm đềm như hơi thở. Bài thơ trên, Như Thương như một diễn viên đã diễn xuất nhập thần một cách tuyệt vời!

Câu "văn ôn võ luyện" rất đúng, có lẽ Như Thương vì làm thơ quá nhiều nên kinh nghiệm. Cho nên mỗi bài thơ của Như Thương là một thi phẩm giá trị. Như Thương rất xứng đáng là "Nữ Hoàng Lục Bát" mà tôi rất hâm mộ.

Hieunguyen11, tác giả truyện ngắn "Tình Lính"

Bạn đọc Đỗ Quế viết:

Như một "kẻ ngoại đạo" rong chơi với chữ nghĩa, với thơ phú, xin tản mạn đôi điều như một góc nhìn khác khi đọc bài thơ "Chút Xiu" để tỏ lòng ngưỡng mộ của một

độc giả thuộc loại "trái tim bên lê".

...Độc qua thì đúng là thơ "tình dục" tác giả Như Thương đã đạt tới mức "thượng thừa".

Với:

"...Cho anh ôm hết vòng quanh eo tròn ..."

hay:

"Đâu hàng cúc áo tay luôn ..."

Tác phẩm tuyệt hảo Chút Xiu đã để lại cho ta nhiều ấn tượng nhưng thật nhẹ nhàng, chứ đâu cần phải tả chân như thi sĩ tiền bối Hồ Xuân Hương nổi tiếng về thể loại này chúng ta ai cũng biết. Tuy nhiên kết thúc bài thơ với 6 chữ ngơ ngẩn nhớ hoài nụ son gợi cho ta một tầm nhìn khác. Tại sao ư? Chữ Ta nơi đây viết hoa thì không còn là nhân vật Adam nữa, mà chính là tác giả nhân ngày Lễ Tình Nhân soi lại chính mình, bao nhiêu hạnh phúc diễn tả ở trên với đời thường nào đâu được hưởng gì, bởi thế hai chữ "ngơ ngẩn" đã nói lên định mệnh oan nghiệt của Nàng Thơ muốn gửi đến chúng ta với bao duyên tiếc của một thời đã qua. Viết tới đây xin mượn ý tác phẩm "Đường đi không đến" của nhà văn Xuân Vũ, thay cho lời kết: Phải chăng đây chính là tâm sự

của tác giả với một châm than buồn
"Đường đi không bao giờ đến!"

Như Thương xin tạ ơn những hương
hoa tặng phẩm từ bằng hữu sau khi đọc bài
thơ "Hứng Giọt Khế Rơi"

Nhà văn Lê Hữu:

Thơ Như Thương không đọc bằng mắt
mà phải đọc thành tiếng nghe mới thấm và
mới nghe hết cái mượt mà của thơ, phải
không H' Như Thương? Rất chịu thơ lục bát
của Như Thương, đặc biệt là câu "bát" mà
chữ thứ sáu & bảy nối liền nhau, nghe
"mướt" gì đâu, như là:

"Từ xanh lá biếc từ hoàng hôn phai"

hay là

"Một lần ngoảnh lại mây hình như bay"

Nhà thơ Thiên Phương:

*Cùng em dạo bước trần ai
Bốn mùa vui với gót hài thong dong !
Phải chi phận chẳng long đong
Tình kia muốt trắng nghìn trong giọt ngà ...*

Cảm ơn NT. đã cho thưởng lãm những giọt
đàn Mùa Thu .

Cảm ơn Như Thương đã cho đọc tâm
sự "Dãi Dầu Thương Em", một tuyệt tác!

*Ngắt bông bí nụ hoa vàng
Phấn hoa em để lỡ làn duyên mơ
Biệt tấm xa xứ đâu ngờ
Khúc sông, đò ngược biết chờ ai đây
Rẽ dòng bến đợi lắt lay
Câu ru buông lửng mới hay nhớ người*

Ôi " buông lửng câu ru để rồi mới hay
mình đang nhớNGƯỜI! "

Xin cho TP cùng chia sẻ một khổ thơ
ngắn ngắn đây nhé :

*Người ơi vạn dặm xa xôi
Sao trong tâm tưởng khó rời dáng xưa*

*Dường như ...có một chiều mưa
Vẫy tay hò hẹn mà trưa cả đời
Đến hôm nay vẫn rặng ngời
Một đôi mắt đợi không lờibuốt đau !
Biết nói rằng chừ hỉ ??*

Cảm nghĩ của nhà thơ Thanh Vân sau khi đọc "Vô Thức Tình"

Như Thương ơi, Em làm thơ hay quá.
Thơ em nhẹ như mây, chị Thanh Vân chúc
em luôn luôn giữ mãi cái tâm hồn thanh
thoát đó để dòng thơ của em mỗi ngày mỗi
đẹp như tâm hồn em mỗi ngày mỗi bay ra
khỏi những tục lụy của đời sống hàng ngày.

Người mê thơ em

Thanh Vân

Cảm nghĩ của một người bạn thời Trung học - Trần thị Dung

Có những vần thơ khiến Dung ước gì mình có được cái tài bình thơ để viết về bài thơ mới nhất của Kim Hương, một bài thơ với những câu thơ thật nhẹ nhàng nhưng mang đầy những nồng nàn của một cuộc tình:

*Cứ như Tháng Sáu cỏ non
Để tình ta sẽ véo von với đời
Em - như màu lụa là lối
Ta - câu lục bát ngỏ lời yêu em
Tham lam ta níu đòi thêm
Ta-Em cứ mãi êm đềm nghìn năm*

Nhưng cái tài này đợi hoài không đến, thôi thì đành trích những câu thơ mà mình nghĩ là hay để thay cho lời bình.

***Cảm nghĩ của nhà thơ Thiên Phương
sau khi đọc "Hạt Thiên Trong Veo"***

Thiền đến từ tâm
Thiền gieo hạt mầm
Tự thân nảy nở
Thiền vốn vô âm ...

Từng cánh rơi rơi
Đời kia đó ơi
Đến từ vô thủy
Vô chung ta rời ...

Đưa tay đón về
Những lúc u mê
Hành ta đã xuất
Tâm chớ bộn bề ...

Nhận mà không nhận
Cho ngỡ chưa cho
Nghĩ không màng lo
Ấy là thanh tịnh

Nhà thơ Phạm Ngọc Lữ và Như Thương

Mồng 1 Tết Quý Tỵ 2013

Nhà thơ Phạm Ngọc Lữ và Như Thương gặp nhau
Online

*Trao nhau dòng thơ làm quà Xuân ...
"Mười năm ngậm đá cầm vàng
Tắc lòng cố cựu cứ han gỉ dần
Không về nữa một cố nhân
Không còn nữa một thanh xuân nồng nàn
Tội bài thơ viết dở dang
Bút khô mực nghẹn ngổ ngang ngó nhau
Chắc gì có một kiếp sau
Em và tôi phải khổ đau hện hò
Chắc chi sáng đợi trưa chờ
Mai kia chắc cũng nhạt mờ, thế thôi..... !"*

Thơ: Phạm Ngọc Lữ

Bầu Ngực Núi Rừng

Thơ Như Thương
Nhạc Phan Ní Tấn

Andante (Thong thả) $\text{♩} = 80$

Ôm em bầu ngực núi rừng Em như hạt gạo thơm

lùng Ngọt ngào hương vị Đạm San Của mây của gió của làng Yàng ơi

Andantino (Dồn dập vừa phải)

Mát em sóng sánh (ê bê) rượu mời Ché cần cong vút đất trời ngà nghiêng

Chút sương chút nắng (ê bê) bên triền Suối reo róc rách lời nguyện thủy chung

Linh Động



Mục Lục

	Trang
<i>A</i>	
Áo đỏ	17
Áo lụa Tháng Giêng	18
Áo mỏng	19
<i>B</i>	
Ba mươi ngày ấy Tháng Tư ...	20
Bài thi Sử Việt	21
Bầu ngực núi rừng	23
Bia mộ nghìn trùng	24
Biệt khúc	25
Biệt khúc Hà Thanh	26
Bỏ đời theo thơ	27
Bụi đỏ ly hương	28
Bụi đỏ si mê	29
Bụi hồng thiên mã	30
Bước ra lục bát	31
Búp hoa em	32
<i>C</i>	
Chạm môi đóa tình	33
Chạm phút tàn ngàn	34
Chẳng còn Tháng Mười	35

Chưa kịp cảm ơn...	36
Chuốc rượu hoàng mai	37
Chuốc rượu môi em	38
Chút xíu	39
Chuyện kể đời Thảng Tư	40
Chữ nghĩa bề dâu	41
Cổ thư tình	43
Cõi cửa riêng mình	44
Con trắng con chữ	45
Còn vật quý vàng	46
Cường thơ	47
Cung tơ	48
Cuối chặng trần gian	49

D - D

Dạ khúc lụa	50
Dãi dầu thương em	51
Đã ba mươi chín năm	52
Đắm đuối một lần	53
Đất khách	54
Dấu chỉ một đêm	55
Đổi thơ lục bát	56

E

Em hoàng hạc bay	57
Em vỗ cánh bay	58
Én nhạn lia đôi	59

G

Giai nhân	60
Giàn bầu ơi à	61
Giao phối	62
Giữ hoài áo lụa	63
Guốc em	64

H

Hạt thiền	65
Hạt thiền trong veo	66
Hoàng hôn xưa	67
Hỏi lá rừng thu	68
Hồn đá	69
Hồn sách thơm	70
Hồn nghiêng cánh mỏng	71
Hồng nhan	72
Hứng giọt khế rơi	73
Hương khói cuối cùng	74
Hương núi	75
Hương ơi!	76
Hương quế phai	77
Hương thiền	78

K

Khe khế vàng phai	79
Khép lòng	80
Khi đất mở lòng	81
Khuya đợi Giao Thừa	82

L

Lộng lẫy giữa đời	83
Lựa vô ngôn	84
Lục bát ngủ ngoan	85
Luồn tay vú mẹ	86
Ly hương vọng âm	87

M

Mai thưở vàng hoa	88
Mảnh tang lòng	89
Màu lụa lả lơi	90
Mẹ ơi!	91
Mẹ ơi, tay mẹ!	92
Mê thất	93
Mộ phần tạm dung	94
Mộng寐	95
Một chỗ hư không	96
Một cõi giang hồ	97
Muốt trắng bờ sông	98

N

Nằm nghiêng	99
Ngó theo...	100
Nguyệt Trăng	101
Nhớ rặng ầu ơ ...	102
Níu chân	103
Nổi lòng	104
Non khuyết vàng trăng	105
Non nước bụi mù	106

Nửa bờ hoàng hôn	107
Nửa chùng	108

P

Phai hết tàn thu	109
Nước mắt Hoàng Vi	110
Phố núi Tháng Ba	112
Phóng bút	113

Q

Quán trọ	114
Quê mình	115
Quy tím trở bông	116
Quy vàng em ơi...	117

R

Rơi vào lòng anh	118
Rong chơi với nguyệt	119

S

Se lòng thánh nhan	120
Sỏi đá mềm lòng	121
Suối một dòng trôi	122

T

Ta rủ nhau về	123
Tạ chén Vô Ưu	124
Tạ ơn người áo trận	125

Tạ ơn phù vân	126
Tam giác tình Như Thương	127
Tâm bảo	128
Tang Lòng	129
Tháng Ba, Banmê	130
Tháng Giêng xuân cúc	131
Tháng Ba, tháng Tư bụi đỏ	132
Tháng Tư, giỗ đất nước mình	133
Tháng Tư, tiễn anh	134
Theo gót Mẹ	135
Theo hồn sông núi	136
Theo hồn thơ em	137
Theo lưng áo mỏng	138
Thoáng một tà trắng	139
Thôi quên	140
Thôi thì mây bay	141
Thuở em kiêu sa	142
Thượng Đế quên rồi	143
Thuyền sen vô ngã	144
Tiệc hoài giai nhân	145
Tiền anh Việt Dzũng	146
Tịnh hương	148
Tơ tình Tháng Hai	149
Tơ vàng áo lụa	150
Trăm bước tỏ tình	151
Trầm mình Hát Giang	152
Trang sử biếc	153
Trên đời nắng mưa	154
Trôi đi trăm nhánh	155
Trời mây tang bồng	156
Tương tư đá	157



Vẫn còn dáng xưa	158
Vẫn rượu ngày xưa	159
Vẫn tạ ơn em	160
Viếng anh linh	161
Việt Khang - người con yêu đất Việt	162
Vò thơ	164
Vô thức tình	165
Vòng xoay	166
Vũ khúc quý vàng	167
Vương bụi tình	168
Vương chữ tình	169



Xếp vương áo lụa	170
------------------	-----



